

ચતુર સુંદર

પ્ર ન —બુકસેલર મગનલાલ ભઈશંકર વ્યાસ

દશ આના

ચુંટી કાઢેલા પુસ્તકો

—[વાર્તા—નોવેલ]—

બીગમલ અને બાહરાબ ભાગ ૧ થી ૧૮ માટીબુક	૧—૦—૦
ભામીની ચરીત્ર (સ્ત્રીઓની કપટ લીલા)	૧—૦—૦
સ્ત્રી ચરીત્રની વાર્તા (સ્ત્રી ચરીત્રથા બગ્રુપ)	૦—૮—૦
માન મુસાફરી (ચમત્કારી બાતમ્ર ૦ ા)	૦—૧—૦
ફરીપુત્ર માવામનજીની પ્રખ્યાત વાતા	૧—૦—૦
મહાપદ્મીનીની વાતા	૦—૮—
કામકળા અને કામ રૂપની વાતા કેબાટી	૧—૦—
મત્સ્યવેદ (મહાભાગતમાથી)	૦—૧—૦
સુરેખા હરણ ( )	—૧—૦
અભિમન્યુના ચકાવો ( )	—૧—૦
સ્વગ ગાહીણી (	—૧—૦
નવનીત માલતા નાવેલ	૦—૧—૦
માનિની ઉર્ફે મરીયમ અથવા ડાકુની દીકરી	—૧—૦
નાટય ગઝલ સંગ્રહ (ગઝલ કવ્વાલી)	૦—૮—૦
સંગીત કળાનંદ (ગાયન)	૦—૮—૦
મનોહર કાવ્યમાળા (ભાવપૂર્ણ કાવ્ય)	—૮—૦

આજ સુધી કદી નહી બહાર પડેલી.
બહોળા સુધારા સાથે.

ચતુર સુંદર
ગરબાવળી.

છપાવી પ્રસિદ્ધ કર્તા.

બુકસેલર મણીલાલ ભાઇશંકર વ્યાસ.
ઠે૦ બેગમપુરા આમલીશેરી–સુરત.

આવૃત્તી ૧ લી (કોપીરાઈટ) સવત ૧૯૯૦
કીંમત દશ આના.

C. M Shah

તાકીદે મગાવો વહેલો એ પહેલો જુજ નકલો સીલકે છે.

સંગીત ફોનોગ્રાફ ગાયન સંગ્રહ.

ભાગ ૧ થી ૫, પાના ૮૦, ચાર રંગમાં છાપેલું
રાધા કૃષ્ણના દર્શણીક ફોટાવાળુ પુઠું
છતાં કીમત [illegible] આના. ટપાલ ખર્ચ જુદુ.

મળવાનું ઠેકાણુ—
શાહ ચુનીલાલ મગનલાલ બુકસેલર.
રાણીતળાવ—સુરત

ગજરામારૂજીની વાર્તા મોટી.

અણુમાનીતી રાણીના પરાક્રમી પુત્ર ગજરામારૂની
રશથી ભરપુર વાર્તા.

કીમત આઠ આના   લખો-ઉપરને શરનામે

સદેવંતસાવળીંગાની મોટી વાર્તા

આઠ અવતારની સપુણ વાર્તા શીવપાવતીના
સવાદ સાથે જરૂર ખરીદો

કીમત આઠ આના.   લખો-ઉપરને શરનામે

સુરત લીમડાચોકમા આવેલા બાઇ ધનકોરના દેશી મિત્ર પ્રેસમા
નાથુભાઇ દેવચંદે છાપી

ચતુર સુંદર
ગરબાવળી.

મીરાંબાઇનો ગરબો. —:રાગ–ગરબી:—

પ્રભુ પાલવ પકડી રહી છુ પુરણ પ્રેમથીરે,
માગ છેલ છબીલા અંતરના આધાર,
ઉભી અરજ કરે છે મીરા રાંકડીરે—(ટેક)
તમે દાસી તણા દુખ—હરી દુર કરોરે,
શીશ નામી માગ પ્રભુને પ્રણામ—ઉ ॥ અરજ૦
સાખી { સાસરીઆમા સુખ નહીં મહીયરીએ નહિ માન,
સુખ દુખની મારી વાટડી, કોઈ ન ધરતુ કાન
નથી રહેવુ મારે રાણાજીના રાજમારે,
રાણો રોશે ભરીયો કપટી કુડો કંથ—ઉભી અરજ૦
સાખી { આ વખત હરી આવજો, વિઠ્ઠલ ધાજો વ્હાર,
ગોવિંદ સાથે ગોઠડી, અબળાના આધાર
વેરી વસમો જાણી વેગે વેહેલા આવજોરે,
નહીં તો જરૂર મારા જીવનુ જોખમ થાય—ઉભી અરજ૦
સાખી { ઉંડે કુવે ઉતરીયા, તરત તુટીયુ વરત,
તારણ વાળો તારસે, શામળીઓ સમરથ

એવા વીવેકી વીઠ્ઠલને જાવુ વારણેરે,
કે જેથી ટળે હરીજનોના અતરના ઉચાટ—ઉભી અરજ૦

સાખી { વિશ્વાસે વળગી રહી, ત્રીકમ રાખે ટેક,
અળગી નહી તમ આગળે, મન ધરી વિવક

ભક્ત સારૂ આવે, ભાવે ભુદર ભેટવારે,
સત્ય રાખો હરી સાચા સુદર શ્યામ—ઉભી અરજ૦

સાખી { નિતીધમ નવ ચુકવો, જ્યા સુધી ઘટમા પ્રાણ,
સહેજે સીંધુ ઉતરે, હરી ઉગારે હાણ

નિત્ય નામ લેતા પાપી પાવન થાયછેરે,
પ્રભુ રાખો મુને પ્રેમ ધરીને પાસ—ઉભી અરજ૦

સાખી { રૂપાળા રણુછોડજી, નમી નમી લાગુ પાય,
દુષ્ટ કથને દૂર કરો, જેથી શીતળ થાય

તમ દર્શન દીઠેથી દુખ જાયછેરે,
આવો ભેટવા ભાવ ધરીને ભગવાન—ઉભી અરજ૦

સાખી { ભકતી ભેદના વેદને, શુ જાણે ગમાર,
છોટમદાસની વીનતી, ગાજો નરને નાર

હરી ભજે તેની આશા પુરણ થાયછેરે,
અતે જાય બેસી વૈકુઠે વિમાન—ઉભી અરજ૦

મીરાંબાઇનો ગરબો. (બીજો)—:રાગ-ગરબી:—

કોઈ મીરાને મનાવી વ્હેલા આવજોરે,
તેને આપુ વેડ વીંટી ને ભડાર,
જાવો તેડવા ને વાર લાગે નહીરે

સાખી { રાણો કાગળ મોકલે, દેજો મીરાને હાથ,
કય રૂદન કરે ઘણુ, છોડી ચાલ્યા સાથ.

મારે અન્ન તો લીધાની છે આખડીરે,
નહીં તો જરૂર મારા જીવતું જોખમ થાય—કોઈ મીરાને૦
સાખી { શુ કરૂ આ સાહ્યબી, મુજને છે ધીક્કાર,
વગર વાંકે કહાડીઆ, સમજો નહીં કઇ સાર
મારા મનની વાતો મનમા રહીરે,
ગયા પછી હવે હાથ ઘસે શુ થાય—કોઇ મીરાને૦
સાખી { સતી મનાવી લાવજો, સહાય પામુ સુખ,
કયારે આવે એ સતી, જોવુ મારે મુખ.
મારો અમુલખ મનખો એળે ગયોરે,
અવે લાવ્યો ખેપીઓ ખબરૂ તેણી વાર—કોઈ મીરાને૦
સાખી { માને શોક ધરો હવે, થનાર વસ્તુ થાય,
તેજમા તેજ સમાઈ ગયા, શામળીયાની સહાય
એવો ભકતી કેરો અતિ પ્રતાપ છેરે,
સોની છોટો લાગે નમી નમીને પાય—કોઈ મીરાને૦

નળરાજાનો ગરબો. —:રાગ–બરાનપુરી:—

રે નળરાજાનુ આખ્યાન, તમે ધરી લ્યોને ધ્યાન,
દમયતી સ્વયવર કહુ તમને
કે નૈષદ દેશનો રાય, તે તો મૃગયા રમવા જાય
ત્યાથી લાવ્યો જનાવર એક, હસને
હસ કરવા લાગ્યો વાત, રાજા નળની સગાથ,
મુને મુકી દો મહારાજ, મારી નારી રૂવે, શુ કહુ તુમને
સો, પુત્રની તો છે માત, તેને મળી આવુ આજ,
આપ્યુ વચન, છોડી દીધો હસને

હંસ ઉડયો ઉડયો જાય, એની નારીની પાસ,
ત્રણ દીવસમા આવ્યો રાજા કને
સાખી { રાજા હંસ ઘેર આવ્યા, તેને હૈયે હરખ ન માય,
હંસ વાહન બ્રહ્મા તણુ, તેને ખોટા કેમ કહેવાય
તે વચન આપુ મુજને, રાજા કહે છે હંસને,
તુ કન્યા લાવની શોધીને—હંસ ઉડયો ઉડયો જાયે,
શોધી સ્વર્ગને પાતાળ,ત્યાથી ઉડયો કુંદનપુર નગરીમા
કુંદનપુરનો છે રાય, રાજા ભીમક કહેવાય,
તેની પુત્રી કુંવારી એક દમયંતી
તે તો કુંવારી કહેવાય, સુખે રહે છે વાડી માહે,
હંસ જઈ બેઠો ત્યાય,એક ઝાડ ઉપર,કરે નળના વખાણ,
થયુ કન્યાને જાણ, જુવો કોણ બોલે નગ વાડીમા
સાખી { દમયંતીએ દાસીને કહ્યુ, જુઓ કોણ બોલે વાડી માહ્ય,
એવા નળ એ કોણ છે, વળી કેમ કરી ઓળખાય.
દાસી ફરની ફરતી આવી, હંસ બેઠો નીચી ડાળી,
વહાલો હાથે કરીને પકડાઈ ગયો
નારીએ ચાપ્યો રૂદીઆ સાથ, પછી પુછી નળની વાત,
એવા નળ કુંવારા કેમ રહ્યા
હંસ કહેવા લાગ્યો વાત, રાણી દમયંતી માય,
કે તેના તેજ થકી રવી જ ખવાઇ ગયા
નારીનુ વચન લઈ જ્યા, હંસ ઉડયો છે ત્યા,
પાછો ફરીને નૈષધ દેશ ગયો
સાખી { રાજા ભીમકની પુત્રી, તેની કદળી સરખી કાય;
ત્રણ ભુવન ફરી વળ્યો,(પણ) એવી કન્યા મળે ના કયાય.

તેના તેજ તણો નહિ પાર, તમે શુ કરો વિચાર,
જઇ પરણો કન્યા દમયતી .
નારદમુની કહેવાય, તે તો દેવ સભામા જાય,
(તેણે) જઈ કહ્યા સમાચાર ઈદ્રને
વાયુ વરૂણ અગ્નિ આવ્યા, જોડે યમરાજાને લાવ્યા,
ઘણા ચરિત્ર કીધા–રાય છળવાને

સાખી { પાચે મડપમા ગયા, ધરી નળનુ રૂપ,
આવી વરમાળા આપવા, તે બની ગઈ તદરૂપ

પુત્રી પુછે પીતાને વાત, માળા કોને આરોપુ,
અહીં આવ્યા છે પાચે આ નળ બનીને
નારી ફરતી ફરતી આવી,વરમાળા આરોપી નળરાજાને,
એક એકને દીધા શ્રાપ, રીંછ રોઝ વાંદ્ર વાદર બન્યા,
તેતો દેવ સભામા ગયા, એ તો ઓશીયાળા થયા,
ઘરની નારીઓ મહેણા દે છે, એમ કહે છે ખુશાલદાસ,
સાબાશ જગજીવન એ પ'છી કળજુગ વ્યાપ્યો નળરાજાને

શ્રી બજરગી હનુમાનજીનો ગરબો.

અજનીનો જાયો હનમાનરે સમરૂ ,બજરગી,
એને ચઢેછે તેલ સીંદુરરે સમરૂ બજરગી,
મારા રામ તણા રખવાળરે સમરૂ બજરગી,

સાખી | શનીવારે કરૂ તમારી સ્થાપના, ને ભોમે કરૂ ભોવન,
કપુરે ઉતારૂ તમારી આરતી,એવા સકળ સ્વરૂપ હનમાનરે–સ

માતાજીના વચન સાભળીને, બાપના પાળવા બોલ,
અયોધ્યાનું રાજ મુકી રામ લક્ષમણે, ભોગવીયા વનવાસરે–સ૦

રામે રથ જોડીઆ, સીતાને લીધા સાથ,
વનના વનકલ પહેરીઆરે, સાથે ચાલ્યા છે લક્ષમણ વીરરે-સ૦
વનમા જઈ મઢી કરીને, ત્યા પુયો છે વાસ,
લક્ષમણ સરીખા બધવા નહી મળેરે, તમને ફળનુ લાવી
આપનાર કોણરે-સ૦

રામ ગોડે તલાવડીને, લક્ષમણ બાંધે પાળ,
સોના કેરે ઘડુલેરે સીતા, ડમરોને મરવો પાયરે-સ૦
સીતાની વાડીના ર રતે મૃગલો ચરવા જાય,
કાલે મરાવુ પેલા મૃગને, મારા કાગાનેવનકળ ખાય -સ૦
મૃગ મરાવી કારમાને, તેની પાડવુ છાલ,
તેનો સીવડાવુ કચવોરે, હુ તો હીડુ ચમકતી ચાલરે-સ૦
મરીચી મૃગ થઈ આવીઓને, રાણીને લાગી રડ,
હો મારા રામજીરે, કચ કાગલડી સીવડાવોરે-સ૦

સુતર ભરેલો કચવોરે, ચામડાની સી ર
આપણા સ્વારથને કાગપુરે, પેલા પશુના શીદ લેવા પ્રાણરે-સ૦
સીતા કહે નહી પીયરીએ ને, નહી માને મોસાળ,
નહી મારે કચ કહ્યાગરાને મારા મનની કોણપુરે આશરે-સ૦
ભાથામાથી બાણ કાઢી અને, રામજીએ લીધા હાથ,
મૃગ મારવા રામ સચર્યારે, મુકી સીતાને લક્ષમણ સાથરે-સ૦
પહેલુ બાણ રામે સાધીયુને, વાગ્યુ મૃગ શરીર,
મૃગ મરતા પોકારીઓરે, ધાજો ધાજો લક્ષમણ વીરરે-સ૦
સીતા કહે તમે સાભળોને, બોલાવે તમવીર,
લક્ષમણ કહે ખોટી વાત છે, કઈ કપટ જેવી વાતરે-સ૦

કપટ છે તમ દીલડા વિશે હુ સમજી આ વાર,
ભીડ પડી બધવને વન વિશેરે, તમે બેઠા કરો વિચારરે-સ૦
કુદ્રષ્ટી મુજપર તમ તણી એ, તેમા નહી સદેહ,
જાણ્યા તમને લક્ષ્મણ દીયરારે, જાણ્યા પાપ તમારા આજરે-સ૦
સીતાના વચન વાગ્યા રૂદે વિષે ને ચઢી લક્ષ્મણને રીસ,
મઢીને ફરતી ચોકી મુકીનેરે, ચાલ્યા ત્યાથી તે દીસરે-સ૦
ધુપ પડે ધ[illegible]તી તપેરે, જોગી ઉભો બાહાર,
સત્ય પા[illegible] કા[illegible]ણુરે, [illegible] આપો હો [illegible]કેરી નારરે-સ૦
આપની હોય તે આપો [illegible] ર મુખે કહો નાય,
વાર થાય મ[illegible]ણી મારો સગ [illegible] જાયરે-સ૦
ઉચી મેડી આકાશમાને નીચા નરોવર ઘાટ,
સીતાને રાવણુ હરી ગયોરે, પછી મઢીમા ઉડે કાગરે-સ૦
રાવણને જોઇ સીતા સતી, કરતા ઘણો વિલાપ,
ન કહેવાના વચન લક્ષ્મ[illegible] કહ્યારે, લીધુ પાપ માથે અમાપરે-સ૦
સત્ય વચની [illegible] ને, સત્યનો ચાલનહાર,
આગળ બુધી મારી પોહચી નહીને, ઘણા કર્યા તીરસ્કારરે-સ૦
નીચ બુધી સ્ત્રી જાતનીરે, નહી મનમા કાઇ વીચાર,
પોતાના સ્વારથને કારણેરે કરે પુરૂષને ખુવારરે-સ૦
મૃગ મારી રામ આવીઆને આડો ઉતર્યો સાપ,
ઓ મારા બધવારે આજે વિપ્રીત દીસે કાજરે-સ૦
ધનુષ મેલ્યા ટુકડાને, બાણજ મેલ્યા બહાર,
ઓ મારા સગુણ બધવારે, ગઇ સકુળની-નીજ નારરે-સ૦
મે જાણ્યુ લક્ષ્મણ સુલક્ષણોને સારા કરશે કામ,

ના માર્યો વનમા મૃગલોરે, નવ રાખી સકુળની નારરે-સ૦
કુવા ઢાકણુ ઢાકણુને, ખેતર ઢાકણુ વાડ,
બાપનુ ઢાકણુ બેટડોને, ઘરનુ તે ઢાકણુ નારરે-સ૦
રામ રૂવેને લક્ષમણુ રીઝવેરે, ના રોને મારા વીર,
બીજી પરણાવશુ સુદરીરે તેનુ નામ ધરવીશુ સીતા નારરે-સ૦
જળ જળ કમળ ના નીપજે, વન વન ચદન ન હોય,
સતી સીતા એક છેરે, એવી ઘેર ઘેર સીતા ના હોયરે-સ૦
રામ રૂવે, લક્ષ્મણ રૂવે, રૂવે વનના પ ખી જન
ના રૂવે હનુમાન એકલા, એને સીતા લાવ્યાની ઘણી હામરે-સ૦
રામે બીડા આપીઆને, હનુમાને લીધા તે હ થ,
આજ્ઞા હોય તો ઉડીયેરે તેડી લઇ આવુ સીતા માતરે-સ૦
ત્યાથી હનુમાન ઉડીયાને, પડયા લકાની માય
જોયા ચોયાશી ચઉટાને જોયા બાવન બજારરે-સ૦
જોઇ રાવણુની રાણીઓને જોયા રાવણુના મહેલ,
જોઈ રાવણુની મેડીયોરે, પછી પેઠા તે વાડી માયરે-સ૦
વાડીમા જઇ વનફળ લાવતાને, તેનો કરતા આહાર,
લીલી વાડી સુકી કરીરે, પછી દીઠા છે સીતા માતરે-સ૦
કયાથી તમે અહીં આવીયાને, શુ તમારૂ નામ,
કોણે તમને મોકલ્યારે, અહી શુ છે તમારે કામરે-સ૦
રામે અમને મોકલ્યાને, હનુમાન મારૂ નામ,
પચવટીથી અમે આવીયારે, મારે શોધ લેવાનુ કામરે-સ૦
આગળ દરીયો જળ ભર્યોને ત્યા રાક્ષસનો ભય,
શી રીતે તમે આવીયારે, શાથી પહોચી તમારી હામરે-સ૦

૧૧૦૧૬

સાત સમુદ્ર સુકા કરૂને રાક્ષસને મારૂ ઠેર,
આજ્ઞા હોય તો ઉડીયેરે લઈ જાવુ માતાજી ઘેરરે—સ૦
વાડી સઘળી ઉજડ કરીને લગાડી લંકામા લહાય,
અક્ષયાદી કુવર મારીયારે, વરતાવ્યો લંકામા કેરરે—સ૦
ત્યાથી હનુમાન ઉડીઆને આવ્યા રામજી પાસ,
રામને સમાચાર આપીયારે કુશળ છે સીતા માતરે—સ૦
ત્યાથી રામ ચાલીયાને આવ્યા લંકાની માય,
પથ્થર કેરી પાળ બાધીને સૈન ઉતાર્યું પેલે પારરે—સ૦
લંકાગઢ રામ પહોચીયાને રાવણને થઇ છે જાણ,
ઈદ્રજીત યુધ્ધે ચઢયોરે ત્યારે લક્ષમણને મુરછા થાયરે—સ૦
કડવી હોજો લીબડીને શીતળ હોજો છાય
બંધવ હોય બોલકણારે, પણ અંતે પોતાની બાયરે—સ૦
સુખમા સંભારે સુંદરીને દુ:ખમા સંભારે રામ,
વનમા સંભારે બંધવોરે મારી ભાગી જમણા હાથની બાયરે—સ૦
નવ મહીના ઉદરમા રાખીયાને નવ જાણી માની વાત,
બાળપણામા જેની મા મરેરે, તેને ચો દીશાના વાયરા વાયરે—સ૦

દુ:ખના બેલી બંધવાને માડી જાયા વીર,
તેની તોલે કોઇ ન હોયરે, એ તો સુખ દુ:ખમા સાથરે—સ૦
લક્ષમણ જાગ્યાને હોજીરે બંધવ બોલને એકવાર
માત વીના સુની બેટડીને, ભાઈ વીના સુની બેનરે,
આવ્યાતા આપણ ત્રણ જણાને,હવે કેમ જઈશ હુ એકાએકરે,
માત તે મારી પુછશે ત્યારે હુ શો ઉત્તર દઈસરે,
ચઉદ વરસ વન વિષે રહ્યા નવ જાણી સુખની વાત,

અતે મને દગો કરીને તમે ચાલ્યા ગયા ભુજ ભ્રાત
બ્રહ્મચર્ય વ્રત તમે પાળીયુને તજી નિદ્રાને આહારરે,
રાત દીવસ ચોકી કરી અમ તણી રહી ઘર બહાર
પુત્ર વિના પરીવાર સુનો સ્ત્રી વિના ઘરબારરે,
બધુ વિના બેલ નહી કોઇની મિત્ર વીના શો વીચાર
ભરત શત્રુઘ્ન મને પુછશે કયા ગયો લક્ષ્મણ ભાઇરે,
આવી વાત તમારી સાભળીને રોશે સુમીત્રા માઇરે
ઉઠો બધવ વાર થાય છે, મારવો રાવણ ગયરે,
પછી જઇએ અવધપુર વીશે, સાથે લઈ સીતાય
રામના વીલાપ જોઇને રૂવે સેના તમામ,
ધનવતરી વઈદે ઉપાઇ શોધીયોને, કીધી આજ્ઞા હનુમાન–સ૦
હનુમત મન હીમત ધરીને દ્રોણાચળ લેવા જાય,
પલક એકમા પાછા આવીયારે, વળી લક્ષ્મણની સુર્છાયરે –સ૦
કુભકર્ણ ઈદ્રજીતને માર્યા, બહુ બળીઆ કુમાર,
જમાઈ મગયા સવળા રાવણનારે પછી ગય કરે વિચારરે –સ૦
અહીમહી મીત્ર પોતા તણાને તેડાવ્યા રાવણે સાર,
રામ લક્ષમણને ચોરી ગાયરે મહીકાવતી નીરધારરે –સ૦
પ્રભાતે શોધ કીધી સેનામાને, નવ દીઠા લક્ષમણ રામ,
સેન્યા રોવા લાગી બધી રામનીરે,રોવા લાગ્યા આઠ પ્રધાનરે –સ૦
હનુમાને પગલા કહાડીયાને, આવ્યા સમુદર તીર,
મકરધ્વજને ત્યા બાધીઓરે એ તે ગયા છે પેલી પારરે–સ૦
દેવી દેરામા પેસીને ત્યા દેવી બન્યા તતખેવ,
રામ લક્ષમણ ત્યા આવીયારે એમણે કીધી છે હનુમાન સેવરે–સ૦

મહીરાવણનુ મોત સાધીને તેને પણ માર્યો ઠાર,
તેની રાણીને વરદાન આપીયારે પછી આવ્યા તે લંકામોઝાર—સ૦
લંકમા યુદ્ધ કરીને છેદ્યા રાવણના શીશ,
અસુરનો અંત આણીયોરે પછી હરખ પામ્યા જુગદીશરે—સ૦
રાણી કીધી મંદોદરીને, આપ્યુ વિભિષણને રાજ,
સીતા લઇ રામ સંચર્યાને, આવ્યા અયોધ્યા મોઝારરે—સ૦
માતાએ મોતીડે વધાવીયાને હૃદે હરખ ન માય,
મોતી કેરા ચોક પુરીઆરે, લીલા નૌતમ ત્યા તો થાયરે—સ૦
છોડાવી અધરમ નગર તણુંને, ટાળ્યા પ્રજાના દુ ખ,
લાડ પાળ્યા માતા તણારે, લવલેશ રાખ્યા નવ દુ ખરે—સ૦
રૂડો ગરબો બજરંગી તણોને, વાચો નિત્ય નરનાર,
હનુમંત કેરા પ્રતાપથીરે, છોટો કહે ઉતરો ભવપારરે—સ૦

—ઃપંદર તિથિનો ગરબોઃ—

સખી પડવે તે પંથે ચાલ્યારે, મહાવનના તે મારગ ઝાલ્યારે,
સાથે સીતા ને લક્ષ્મણ બાળા, રઘુપતિ રામ રૂદેમા રહેજોરે
સખી બીજે મઢીમા બીરાજેરે એવા નદીઓ તણા નીર ગાજેરે,
રામ મેલી ગયા રૂડુ રાજે, રઘુપતિ રામ રૂદેમા રહેજોરે
સખી ત્રીજે તે વન કેરી ઝાડીરે, દશ ફળ મંગાવે છે દહાડીરે,
સારી શોભે સીતાજીની વાડી, રઘુપતિ રામ રૂદેમા રહેજોરે
સખી ચોથે કેવડીયો મહેકેરે, ફાલ્યો પુલ્યો ને મોગરો લેહેકેરે,
એવી લીલી લતાઓ લેહેકેરે, રઘુપતિ રામ રૂદેમા રહેજોરે
સખી પાચમે પોપટ પાળ્યોરે, પાખ લીલી ને કાંઠલો કાળોરે,
સુખે રામ ભણતો ભાળ્યો, રઘુપતિ રામ રૂદેમા રહેજોરે.

સખી છઠે છેતરવાને આવ્યોરે, કુડો કપટી રાવણ સાથે લાવ્યોરે,
એ સુપનો મરગ બનાવ્યો રઘુપતી રામ રૂદેમા રહેજોરે
સખી સાતમે શ્રીહરી સમયારે,વાડી ભેળી ઉરાડયા છે ભમરારે,
દુખ સાહિને તાણયા છે ડમરા, રઘુપતિ રામ રૂદેમા રહેજોરે
સખી આઠમે એને નીહાળ્યોરે, ધનુષ ધારીને મૃગલો માર્યોરે,
મૃગ મરતી વખતે પોકાર્યો, રઘુપતિ રામ રૂદેમા રહેજોરે
સખી નોમે તે નાખ્યો તીરરે, જઈ વગ્યો છે મૃગને શરીરરે,
વારે ધાજો લક્ષમણ વીર રઘુપતિ રામ રૂદેમા રહેજોરે
સખી દશમે કહે લક્ષમણનેરે બેલી વીરો બોલાવે છે તમનેરે
આડી આણ દીધી છે અમને, રઘુપતિ રામ રૂદેમા રહેજોરે
સખી એકદશી અપવાશીરે, લાપટ લેવાનો લાગ તપાસીરે,
રાવણ સીતાને લઈ ગયો નાશી, રઘુપતિ રામ રૂદેમા રહેજોરે.
સખી બારશે હનુમાન બળીયારે, થેકી સમુદ્ર પાર નિકળીયારે,
જઈ જોગમાયાને મળીયા, રઘુપતી રામ રૂદેમા રહેજોરે
સખી તેરશે ત્રંબાળુ ગાજેરે, હાક હનુમાન કેરી વાગેરે,
લાગ્ય લંકા તે ગઢમા લાગે, રઘુપતી રામ રૂદેમા રહેજોરે
સખી ચઉદશે ચિત વિચારીરે, ફોજ વાદરાની રચી સારીરે,
રામે રાવણ નાખ્યો મારી, રઘુપતિ રામ રૂદેમા રહેજોરે
સખી પુનમે પ્રભુજી આવ્યારે, થાળ ભરી મોતીડે વધાવ્યારે,
માતા કઉશલ્યાને મન ભાવ્યા, રઘુપતિ રામ રૂદેમા રહેજોર
સખી પંદર તીથી પુરીરે, એમા એક નથી અધુરીરે,
આત્મારામની વાણી મધુરી, રઘુપતી રામ રૂદેમા રહેજોરે

—:સીતાની કાંચળીનો ગરબો:—

કૈકૈ ક્રોધમા બોલીયા હો બહુચરી રામ લક્ષમણ વન જાય,
પહેલુ વન રામે મેલીયુ હો બહુચરી સીતાએ રોપ્યા છે વૃક્ષ
અમરોને ડમરો રોપીઓ હો બહુચરી રોપ્યા છે દાડમ દ્રાક્ષ,
રાજા રાવણનો મરઘલો હો બહુચરી, વનફળ ચરી ચરી જાય.
ચરતા સીતાએ ભાળીઓ હો બહુચરી, કાચલડી સીવડાય,
સાવ સોનાનો કચવો હો બહુચરી ચામડામા શો સાર
નહી કાકાના કટબમા હો બહુચરી, નહી મામાને મોસાળ,
નહી મઈયરમા બાધવો હો બહુચરી, કોને ચડાવુ પાડ
સીતા મહીયરના પાતળા હો બહુચરી, કોણ લડાવે લાડ,
સીતાના બોલ સાભળ્યા હો બહુચરી, ધનુષ્ય લીધુ હાથ
પહેલુ તે બાણ ગમે ફે કયુ હો બહુચરી જઇ પડયુ દરીયા સાથ,
બીજે તે બાણે મૃગ મારીઓ હો બહુચરી, ધાજો હો લક્ષમણ વીર
સીતા કહે જાઓ દીએર હો બહુચરી, હણ્યા તમારા વીર,
ઘેલી સીતા ઘેલુ ન બોલીએ હો બહુચરી, રામ હણ્યા કેમ જાય
આણ આપી શ્રીરામની હો બહુચરી, લક્ષમણ વાસે ધાય,
રાવણ આવ્યો જોગી વેશથી હો બહુચરી ભીક્ષા દો સીતામાય
આણો આપી છે શ્રીરામની હો બહુચરી, ભીક્ષા આઘી નવ જાય,
એક પગ મુકો આણમા હો બહુચરી, બીજો તે આણો બહાર
ખાધે મુકીને રાવણ ચાલીઓ હો બહુચરી, હરી છે સીતાનાર,
મૃગ મારીને રામ લાવ્યા હો બહુચરી, નાખ્યો મઢીની બહાર
સુના મદીર દીસે માળીઆ હો બહુચરી, કયા ગઈ સીતાનાર,
રામ રૂવે લક્ષમણ રીઝવે હો બહુચરી, ઘેલા ના રોશો રામ.

સીતા સરખી પરણાવશુ હો બહુચરી, સીતા ધરાવશુ નામ
જળજળ કમળ ન નીપજે હો બહુચરી, વનવન અવર ન હોય,
ઘેરઘેર સીતા ન નીપજે હો બહુચરી, બધવ વિચારી જોય
રામે તે પાનબીડા ફેરવ્યા હો બહુચરી, કોઇ છે બળીઓ જોધ,
બીડુ ઝીલે હનુવો જતી હો બહુચરી, લાવુ સીતાની શોધ
ઠામ ઠેકી ઉપડયો હો બહુચરી, ગયો લકા મોઝાર,
જોયા ચોરાશી ચૌટડા હો બહુચરી, જઇ જોઇ તો બાવન બજાર.
જોયા મદીર જોયા માળીયા હો બહુચરી, જોયુ રાવણનુ રાજ
કઇ સીતા દીઠા નહી હો બહુચરી, ગયો પાણીયારીને ઘાટ.
બાઈ પાણીયારી તને વીનવુ હો બહુચરી, કયા છે સીતામાય,
અશોકવાડીને ઝાડવે હો બહુચરી, ત્યા જો તુજથી જવાય
ત્યા થકી હનુમત થેકીઓ હો બહુચરી, આશોપાલવને ડાળ,
પડતી મહેલી પવીત્ર હો બહુચરી, મુદ્રીકાજ્યા તે સીતા નાર
મુદ્રીકા મારા રામની હો બહુચરી, કયાથી લાવ્યો હનુમાન,
કોણે તને જોવા મોકલ્યો હો બહુચરી, કોણે આલ્યા એધાણ
રામે મને જોવા મોકલ્યો હો બહુચરી, લક્ષમણે આલ્યા એધાણ,
ભાળ લેવા હુ આવ્યો હો બહુચરી, પચવટીથી પ્રમાણ
તરશો તે હઇને ભાઈ સાવજો હો બહુચરી, તહાડા તે નીર જઇપી,
ભુખ્યો તે હઇરા ભાઈ સાવજો હો બહુચરી, પડયાજ વનફળ ખા
ઝીઝોટે ને ઝપાટે હો બહુચરી, ખખેરે ને ખાય,
માળી આવ્યો માથુ કુટતો હો બહુચરી, રાવણ પાસે જાય
રાવણ બળથી બોલીઓ હો બહુચરી, મારો બળીને બાણ,
મારજો લોઢને લાકડે હો બહુચરી, મારજો એરણ ઘાણ

કુંભકરણે ભાથા ભીડીયા હો બહુચરી, માર્યું બળીને બાણ,
ઈંદ્રજીતે ભાથા ભીડીયા હો બહુચરી, કે હુ વાળુ એનો ઘાણ.
નહી મરૂ લોઢેને લાકડે હો બહુચરી, નહી મરૂં એરણને ઘાણ,
સાચુ બોલ ભાઈ સાવજો હો બહુચરી, શેને તજે તુ પ્રાણ
બધી લંકાના ગોદડા હો બહુચરી, શસ્ત્ર ઘાણીનુ તેલ,
મારે તે પુછડે બાધે જો હો બહુચરી, અગ્નિ તેમા મેલ.
મોત વાદરાનુ તે થકી હો બહુચરી, ચેતજે મનમા ઝટ,
ત્યા થકી ઉપડયો થેકડે હો બહુચરી, જઈ બેઠો લંકા ગઢ.
બાળ્યા ચોરાસી ચઉટા હો બહુચરી, બાળ્યા છે બાવનબજાર,
રાખ્યા વિભિપણના એક ખોલડા હો બહુચરી,તે આસોપાલવ ડાળ
લંકા બળે અતુલની હો બહુચરી, હનુમાન ને હરાવુ થાય,
જુના તે ગઢને ગાદરે ગાદરે હો બહુચરી, નાગર નરશાઈયો ગાય

—:શ્રી મહાકાળી માતાનો ગરબો:—

મા તુ પાવાની પટરાણી કે, કાળિ કાળકારે લોલ,
મા તારે ડુંગરડે ચડવુ તે, અતિ ઘણુ દોહલુરે લોલ.
મા તારી પ્રદક્ષણા કરવી કે, વરણન શુ કરૂ રે લોલ,
વિશ્વાશે તપ કરવા બેઠા કે, કેવળ મુની થયારે લોલ
આવુ રૂડુ ચઉટુ ચાપાનેર કે, ચઉટે ચઉદ મળ્યારે લોલ,
ત્યા કાઈ ગાતાતે ગરબા કે, માજી આવીયારે લોલ
રાયે છેડલો સાહ્યો હાથ કે, માજી પ્રસન્ન થયારે લોલ,
માગ્ય માગ્ય ઘોડાની ઘોડાર કે, હાથી ઝુલતારે લોલ
માગ્ય માગ્ય કુટુંબ કુશળક્ષેમ કે, જંજાળ અતિ ઘણીરે લોલ,
માગ્ય માગ્ય ગુજરાત સરખી ગાદી કે, ભદર બેસણુરે લોલ.

માગ્ય માગ્ય નવેખંડના રાજ્ય કે, ચાંદો સુર્ય તપેરે લોલ,
માગુ માગુ એટલુ વરદાન કે, મારે મોહોલે પધારીએરે લોલ
ફટ ફટ પાવાના રાજન કે, એ શુ માગીયુરે લોલ,
આજથી છઠેને છ માસે કે, મુળ તારૂં જશેરે લોલ
એમ કહી માતા થયા અલોપ કે, પાવો હાથ ઘસી રહ્યારે લોલ,
મુગલે ચઢાવી છે ફોજ કે, પાવાગઢ ઘેરીયોરે લોલ
દરવાજે ઉભા દરવાન કે, કેઇને પુછીયુરે લોલ,
રાજાજીએ ખોદાવીયુ તળાવ કે, પાણી નવ નિસર્યુરે લોલ
મુગલે ખોદાવીયુ તળાવ કે, જળ દુધે ભર્યુરે લોલ,
માજીનો આવો છે મહિમાય કે, કવિ નવ કહી શકેરે લોલ

શ્રી વલ્લભકૃત.—ઃબહુચરાજી મ તાનો ગરબોઃ—

બરદાળી બહુચર માત જોવાને જઈએ—ટેક
જોવા જઇએ સુખીઆ થઇએ, આનંદ ઘણા રહીએરે,
આપ આપણા મનની વિનતી, જઇ બહુચરને કહીએ-જોવા
આરાસુરમા અંબા બીરાજે, પાવાગઢ મહાકાળીરે,
દક્ષિણમા તુળજા ભવાની, ચુવાળ બહુચર બાળી-જોવા
માને પારે હવન થાય ને ચીર ચુંદડી હોમાયરે,
બ્રાહ્મણ બેઠા વેદ ભણે છે, માનુની મંગળ ગાયરે-જોવા
માને પારે જે કોઈ આવે, તેની પુરે આશરે,
કરજોડી જન વલ્લભ કહે મા, હુ છુ તારો દાસ-જોવા

મલાવરાવનો રાસડો. —ઃરાગ ગરબોઃ—

પીતળ લોટા જળે ભર્યા રે, દાતણ કરતા જાઓરે મલાવરાવ,
શેહેરનો સુબો કયારે આવશેરે... . ટેક૦

દાતણ કરશુ વાડીએરે, ફરતી ફીરગીની ફોજરે મલાવરાવ-શે૦
ચીની તે પ્યાલા તેલે ભર્યારે,મર્દન કરતા જાઓરે મલાવરાવ-શે૦
મર્દન કરશુ વાડીએરે ફરતી ફીરગીની ફોજરે મલાવરાવ-શે૦
તાબા તે કુડીઓ જળે ભરીરે, નાવણ કરતા જાવરે મલાવરાવ-શે૦
નહાવણ કરશુ વાડીએરે ફરતી ફીરગીની ફોજરે મલાવરાવ-શે૦
રાધી રશોઇયો એમ રહીરે, ભોજન કરતા જાવરે મલાવરાવ-શે૦
ભોજન કરશુ વાડીએરે, ફરતી ફીરગીની ફોજરે મલાવરાવ-શે૦
પાન સોપારીને એલચીરે, મુખવાસ કરતા જાવરે મલાવરાવ-શે૦
મુખવાસ કરશુ વાડીએર,ફરતી ફીરગીની ફોજરે મલાવરાવ-શે૦
સોના તે કેરા સોગટારે, રમત રમતા જાઓરે મલાવરાવ-શે૦
રમત રમશુ વાડીએર, ફરતી ફીરગીની ફોજરે મલાવરાવ-શે૦
ઢીગાનુ સામો ઢોલીઓરે, પોઢણ કરતા જાઓરે મલાવરાવ-શે૦
પોઢણ કરશુ વાડીએરે, ફરતી ફીરગીની ફોજરે મલાવરાવ-શે૦
ક્યાથી આવ્યા જાગલારે માથેટોપીને ભુરો વેશરે મલાવરાવ-શે૦
રાણી રૂવે રગ મહેલમારે, દાસીઓ રૂવ દરબારે મલાવરાવ-શે૦
હાટે રૂવે હાટ વાણીઆરે, ચોરે રૂવે ચારણ ભાટરે મલાવરાવ-શે૦
શહેરછાડી સુબો નીસર્યોરે,લીધી નદીઆદનીવાટરે મલાવરાવ-શે૦

—:પદર તીથિનો ગરબોઃ—

પડવા, ની પણ પ્રીત ગટમટ ભુલીરે,
મારા હરી વિના એક વાત સર્વે સુનીરે
બીજે, બાળે વેશ રહી છુ બાળીરે,
આ ઘરમા કેમ રહેવાય વાગે તાળીરે
ત્રીજે, ત્રીભોવનરાય મદીર પધારોરે,

હરી આવોને આપણે ઘેર હેત વધારોરે.
ચોથે, ચચળ નાર ચતુર ચાલેરે,
પેલો વડોદરાનો વઈદ દુખડા ટાળેરે
પાચમ, ના પડદા હરી શુ રાખ્યારે,
મારે પ્રેમરસ પીવા કાજ હરીરસ ચાખ્યારે
છઠ્ઠે, છઠ્ઠીના લખીયા લેખ તે કેમ ટળશેરે,
મારે પેલા ભવની પ્રીત આવી મળશેરે
સાતમ ના સતાપ હરી શુ અમનેરે,
આ શુ કહીએ માહારાજ લાજ નહી તમનેરે
આઠમે, ઓછવો થાય હરી હોય હેલીરે,
મારે નોકા ગોપીઓનો સાથ રમવા વેલીરે
નોમે, નમેગ નાથ નગણા ન થઈએરે,
આ ગોકુળીયુ ગામ મેલી મથુરા ન જઈએરે
દશમે દીનગત દેહુ મરી દાઝેરે,
ઘેર ગાવલીઓ રીસાય તે વણુ સાલેરે
એકાદશીના વ્રત મારે કરવારે,
શ્રી જુમનાજીના ધ્યાન મારે ધરવારે
બારશે, તે દવારે દરશન દેજોરે,
મારા નામણીના ભગવાન સન્મુખ રહેજોરે
તેરશ ના તો નત અમાર તુટયારે,
આ દરા હરી કરતા હોઠ અમારા સુકયારે
ચઉદશ, તો ચતુર નર શુ વાહાયારે,
ઘેર નાથ મણી નાર શુ રીસાયારે.

પુનમે, ૫દર તીથી થઇ પૂરી કહાવેરે,
મુને સેજડીએ સુતા નીંદ્રા ના આવેરે

શ્રીરાધિકાજીના મહિના. —રાગ ગરબીઃ—

કહો સખી કારતક, કેમ જાશે, કે વનમા મોરલી કોણ વાશે,
કે મહીનો કોણ દાણી થાશે—કે જુમના જાવા દો પાણી
કે માગશરે, મન મારૂ મળીયુ, કે વિષય ભાવ થકી ટળીયુ,
કે જેમ લુણ પાણીમા ભળીયુ, કે જુમના
કે પોષે, મોસ પડયા અમને, વહલા મારા શુ કહીએ તમને,
કે દીલાસા દીધા છે અમને, કે જુમના
કે માઘ, મકર તણે માટે, કે ફુલડીયા વેરતી ખાટે,
કે વહાલાજી મારા મથુરાની વાટે, કે જુમના
કે ફાગણે, ફર ફૂરે હોળી કે આછા ચરણાને ચોળી,
કે ચુદડી કેશરમા રોળી, કે જુમના
કે ચઈતરે, ચતુરા ચીત ધરતી, વહાલાજીના ગુણ ગાતી ફરતી,
કે તોયે મારે વહાલે કીધી નરતી, કે જુમના
કે વઇશાખે, વાયા વાવલીયા, કે ઘેર પધારો નાવલીયા,
કે દુધડે ધોઉ તમારા પાવલીયા, કે જુમના
કે જેઠે, જુગજીવન આવ્યા, કે સઉ લોક વધામણી લાવ્યા,
વહાલાજી મારા કજુએ ના ઠાવ્યા, કે જુમના
અષાઢે, અબળા થઈ ઝાખી, વહાલે મારે ભરજોબન રાખી,
વિચારો હવે વાત થશે વાકી, કે જુમના
શ્રાવણ, સરવડીઓ વરસે, કે નીર નદીએ ઘણા ઢળશે,
કે કોયલડી ટહુકલીઆ કરશે, કે જુમના.

ભાદરવો, ભલી પેરે ગાજે, સઇયર ઉર વલોણુ વાજે;
તે તો મારા હૃદીયામા દાજે, કે જુમના
આસો, ની રજની અજવાળી,કે શેવ વણુ કે સુવાળી,
કે વહાલા વિના આ શી દીવાળી, કે જુમના
કે રાધાના હાથે સોનાની ચુડી, રમતા દીસે છે રૂડી,
દુઃખરે સરવે ગયા છે બુડી, કે જુમના.

શ્રી ગોપીઓના મહિના—:રાગ ગરબી:—

કારતકે, કૃષ્ણ ગયા મેલી, માગ ઘેર આવો વનમાળી,
કુબજા કેમરે ગમે કાળી, આવો હરી રાસ રમો વહાલા.
માગશર, માગળડે રમતા, ભેળા બેસી ભોજનીયા જમતા,
હવે હરી કેમ નથી ગમતા આવો હરી
પોષ, તો ખોરા પડયા અમને, ત્રીકમજી શુ કહીએ તમને.
દીલાસા શાને દીધા અમને, આવો હરી
માઘે, મહા અપારી ગાત્યો, ફુલડાએ બીછાવી ખાટયો,
વહાલે લીધી મથુરાની વાટયો, આવો હરી
ફાગણે ફુલ કરે હોળી, પહેરણ ચરણાને ચોળી,
ચુદડી મારી કેશરમા રોળી, આવો હરી
ચૈત્રે ચિત્ત ડરે ચાળા મધુવન મોરલીઓવાળા,
ગજાન દો ડાકોર તીરથવાળા આવો હરી
વૈશાખે, વાટલડી જોતી, ઉભી રહી ધુશકડે રોતી,
[illegible] આસુડા લોતી, આવો હરી
જેઠે, જગજીવન આવે, વધામણી સહુ લોકો લાવે,
વહાલો મારો કરુએ નવ કહાવે, આવો હરી.

અષાઢે, અબળા રહી ઝાખી, વહાલે મારે ભરજોબન રાખી;
વિચારો તે વાત થશે વાકી, આવો હરી
શ્રાવણ, તો નરવડીઓ વરસે, નદીએ નીર ઘણા ઢળશે,
વહાલો મહારો શી રીતે ઉતરશે, આવો હરી
ભાદરવો, ભલીપેરે ગાજે, વહાલા થઈ વિહવળ તમ કાજે,
વહાલો મારો જરીએ ના લાજે, આવો હરી
આસો, માસે આવી દીવાળી, શેવો વણુ કે સુવાળી,
વહાલા વિના આ શી દીવાળી . આવો હરિ.

દાણલીલા.—:શ્રી રાધાકૃષ્ણનાં સવાદ રૂપે:—

રાધા—પાલવડો મેલો મોહનજી મારગડે મને જાવા દો,
આવતા આપીશ દાણ તમારૂ, મહી મારૂ વેચાવા દો
શ્રીકૃષ્ણ-વેચતા તને કોણ ખાળે છે, સાભળને રાધે પ્યારી,
મહી ગોરસનુ દાણુજ દોની, વહેલી થાને વૃજનારી
રાધા—નારીને તુ ના બોલાવીશ છાનો રહેને છોગાળા.
કઠણ રાજ છે કસરાયનુ ગઉ ચારી ખા ગોવાળા
શ્રીકૃષ્ણ-હુ ગોવાળીઓ તુ ગોવાલણ, ફરી ગમે તો આવજે,
કસ સરિખા સો હીમાયતી, સાથે તેડી લાવજે,
રાધા—તેડી લાવુ દો મુજને જાવા રોકી રહ્યા શીદ વ્રજનારી,
રઘુનાથના સ્વામી સામળીઆ ઘેલા દીસો છો ગીરધારી.
શ્રીકૃષ્ણ-ઘેલો છુ પણ દાણ ન મુકુ દોકલડો એકે ઓછો,
ગીરધારીએ ગોકુળ વાસ્યુ ઇંદ્ર કરતા હુ મોટો.
રાધા—મોટો છુ ત્યારે મથુરાથી અરધી રાતે શુ આવ્યો,
પર ઘેર રહીને પેટ ભરતો તને દાણી કોણે કહાવ્યો.

શ્રીકૃષ્ણ–વાંકા બોલી વાર કરે છે, કે'તો હૈયાનો હાર તોડુ;
દાણ દહીનુ દેરે અબળા નહી તો માથાનુ માટ ફોડુ
રાધા—હાર નહી તુટે માટ નહી ફુટે, ન્યાય નગરમા પુછાશે,
રઘુનાથના સ્વામી શામળીઆ, કહો ગોકુળ કેમ રહેવાશે
શ્રીકૃષ્ણ–ગોકુળ રહો કે જાઓ અત્યારે, દાણ દધીનુ નહી મેલુ,
ચીર હર્યા તે ગયા વીસરી, કામનીઓ કારણ પેલુ
રાધા—નદતણે ઘેર નવ લાખ ગાયો, નો'તુ તે ધન ફાવ્યુ છે,
માતા તારી મહી વેચતી હમણા તો રાજ્ય આવ્યુ છે
શ્રીકૃષ્ણ–હમણા કમાણા કાંઈ નથી, મેણા દેતી મહીયારી,
ધુતપણામા તુ ધુતની, ઠગપણુમા તુ ઠગારની
રાધા—તુ ઠગારો તારી માનો પાળેલો, તુ માને મેણા દેવરાવે
રૂઘનાથના સ્વામી શામળીઆ, ઝાઝુ તે શુ કહેવરાવે
શ્રીકૃષ્ણ–કહ્યા પ્રમાણે લેતો નથી, પણ તુ મોઢુ ના રાખે,
અમો છીએ રાજા મહારાજ, અમને તુ કેમ ના લાખે
રાધા—ઓળખુ છુ તુ આવ્યો નાસી, મથુરા વનના તુ છાનો છુ,
જાદવકુળ માં જન્મ છે તારો, નદતણે ઘેર નાનો છુ
શ્રીકૃષ્ણ–માતા જસોદા વડા વડભાગી, તેના છીએ અમો અધીકારી,
મોટા મુનીવર મમ ન જાણે, ગોકુળ વસીએ ગઉચારી
રાધા—ગઉચારી ગોપી ઘેર વળતા, અમને તમે ઓધારયા,
રૂઘનાથના સ્વામી શામળીઆ, તમે જીત્યા અમે હારયા

દાણલીલા–બીજી. —:રાગ ગરબો—

રાધા—તમે અજાણ્યા અમે જાણીએરે,
મારો પાલવડો નવ તાણીએરે,

તમે સમજી રહો મનમાયરે
શામળીઆ વાહાલા રહો વેગળારે—તમે વહાલા રહો
શ્રીકૃષ્ણ—નારી શુ સમજાવે મુજનેરે,
હુ તો નહિરે જાવા દેઉ તુજનેરે,
તારી મગ્ડીને રાખીશ બાયરે,
મઈયારી રાધા દો દાણુશુરે—મઈયારી૦
રાધા—અલ્યા બાહ્ય શુ મગ્ડીસ વીઠલારે,
મે તે તુજ સરીખા વ [illegible] દીઠલા રે
ડપરૂ [illegible] કાન [illegible]
શામળીઆ વહાલા રહો વેગળારે—તમે વહાલા રહો૦
શ્રીકૃષ્ણ—નારી કંસ થકી શુ થાય છેરે,
એવા કઈક આવે ને કઈક જાયછેરે,
તારા ઉરના ઉતારીશ હારરે
મઈયારી રાધા દો દાણુશુરે, મઈયારી૦
રાધા—અલ્યા હાર હરિનો તુટશેરે
મારી મટકીની મટુકી ફુટશેરે,
ફેર માસુડી દેશે ગાળારે શામળીઆ વહાલા રહો વેગળારે
શ્રીકૃષ્ણ—નારી ગાળને આળ નહી ચડેરે,
જેનુ લેણુ હોય તે તો લડેરે,
એવા દાણ મેલ્યા કેમ જાયરે—મઈયારી૦
રાધા—અલ્યા દાણી તે કહીનો કાવીયોરે,
મથુરાથી ગોકુળ આવીયોરે,
ચારી નંદતણે ઘેર ગાયરે,—શામળીઆ

શ્રીકૃષ્ણ—નારી ગાય ચાર્યામા શી લાજ છેરે,
એ તો પોતપોતાનુ કાજ છેરે,
એમા મેણુલીઆ નવ હોયરે—મઇયારી
રાધા—અલ્યા મેણા માણસને લાગે ઘણારે,
સુણો વઢતા જ્યારે બે જણારે,
તને નીર્લજને નહિ લાજરે—શામળીયા
શ્રીકૃષ્ણ—નારી લાજે તે કાજ નહી સરેરે,
અહીયા બીક તે તુ કોની ધરેરે,
આવ મળીયે આપણ જણ બેયરે—મઇયારી૦
રાધા—એવુ નીર્લજ મા બોલો શામળારે,
તારા ઉરના ઉતારીશ આબળારે,
મુકો મુકોને મારો હાથરે—શામળીયા૦
શ્રીકૃષ્ણ—નારી હાથ ન મેલુ તાહારોરે,
અહીયા અમલ ચાલે છે માહારોરે,
માટે દાણના દોકડા મેલરે—મઇયારી
રાધા—અલ્યા ન દબાવાનો તુ છોકરોરે,
તારી પાસે નથી પેસો રોકડોરે,
અલ્યા આવડો મચ્છર કેમ હોયરે—શામળીયા૦
શ્રીકૃષ્ણ—નારી ભ્રખુભાપુની તુ છોકરીરે,
તારી પાસે નથી પાઇ રોકડીરે,
આવડો કેમ અભીમાન હોયરે—મઇયારી૦
રાધા—હુ તો વિનતી કરૂ છુ કયારનીરે,
સ્વામી રૂગનાથના હારી તમ થકીરે,
મહીનુ તે દાણ ન હોયરે—શામળીયા૦

શ્રી કૃષ્ણ ગોપીની દાણ લીલા.—:રાગ ગરબી:—

ગોપી—અલ્યા કહાનજી તુ કયા ઘેલો થયો જો,
તુ તો શેનુ માગે છે દાણ જો,
મહીની મટુકી મારી પુફશે જો,
ગોરસની થાશે હાણ જો —ઘેલુ શું બોલે ગોવાળીઆજો.
અલ્યા નવ જાણીશ કોઇ બાપડી જો,
કોઈ મળશે માથા કેરી નાર જો,
મારગ મુકીને રહેને વેગળો જો,
રાજા કસને થાશે જાણ જો—ઘેલુ શુ બોલે૦
શ્રીકૃષ્ણ-તારો કંસ કબુધ્ધિ નગ શુ કરે જો,
મારી સગે છે સઘળો સાથ જો,
અલી દા'ડી તે દાણ ચોરી જતી જો,
ઘણે દહાડે આવી મારે હાથ જો-ઓછી તુ જાત આહીરનીજો
ગોપી—અલ્યા હાથની તે હોશ રખે રાખતો જો
હાથે તો ચારી જાણે તુ ગાય જો,
પાલવ મુકીને રહે વેગળો જો,
મારી વ્રિજમા થાશે હાણ જો—ઘેલુ શુ બોલે
કૃષ્ણ—અલી વ્રિજમા વશીને વેર વાળશુ જો,
રખે રાખતી હઇયામા હામજો,
નદજીના નામ પ્રતાપથી જો,
હુ તો છેદુ તારા કસનો ડામજો—ઓછી તુ જાત
ગોપી-અલ્યા કસે કર્યું તે કેમ વિસરેજો,
ભાઈ હણ્યા પોતાના ત્યાયજો,

નાશીને છુટયો લાડકાજો,
આવી ઉછર્યો છે વૃજમાયજો—ઘેલુ શુ બોલે

કૃષ્ણ—વળી વ્રજમા વશીને વેરવાળશુ જો
તુ તો જોજે અમારા કામજો,
અવનીનો ભાર ઉતારવાજો,
ધર્યું નંદકુવર રૂડુ નામજો—ઓછી તુ જાત

ગોપી–અલ્યા સાચુ કહેતામા દુ ખ લાગશેજો,
પેટ માટે ચારે છે ગાયજો,
તુ આવડો મોટો એમા થયો જો,
તુને કોઈએ ન આપી કન્યાયજો—ઘેલુ શુ બોલે

કૃષ્ણ—અલી આહીરની કન્યા અમો શુ કરૂ જો
અમો સદા કહેવાઈએ બ્રહ્મચારીજો,
રખે પડછાયો મુને પાડતીજો,
તુ તો ધાબળીની ઓઢનારજો—ઓછી તુ જાત

ગોપી–અલ્યા લાખ ટકાની મારી લોબડીજો
હીરા જડીત મારે છે હારજો,
આછી પટોળી મારી પેહેરણે જો
તુ તો કામળીનો ઓઢનારજો—ઘેલુ શુ બોલે

કૃષ્ણ—જેનો બ્રહ્માએ તાણો તાણ્યો જો,
એનો શંકર સરખો વણનારજો,
તેરે ઓઢણુ મારે કામળોજો,
તેનો શેષ ન પામે પારજો—ઓછી તુ જાત

ગોપી-અલ્યા શેષ સરખુ તન તાહ્યરૂજો
અમો ચંપક વરણી નારજો,
અલ્યા કાયા કનકને વેર વાધીયુ જો
તુ તો પશુતણો પીંઢારજો—ઘેલુ શું બોલે
કૃષ્ણ—તુ શાને નીસરી મહી વેચવાજો,
અલી બેશી રહેને ઘરમાયજો,
દોલત ઘણી છે તારા બાપનેજો,
તુ શાને આવી અહીયાય જો—ઓછી તુ જાત
ગોપી-આ વાટે સદા મહી વેચતાજો,
જઇ પુછો જસોદા માયજો,
બાંધી મુઠી સવા લાખની જો,
ઉઘાડીએ તો પત જાયજો,—ઘેલુ શુ બોલે
કૃષ્ણ—અલી ઘણી ઇચ્છા છે મહી ચાખવાજો
મીઠી મેળવણીનો સ્વાદજો,
ફીકુ પડશે તો પાછુ આપશુ જો,
તુ શાને કરે વિવાદજો—ઓછી તુ જાત
ગોપી-અલ્યા ગોરસ કેરૂ કોણ ગજુ જો,
જેટલુ પીએ તેટલુ પાતજો,
વચને વેર વાધ્યુ ઘણુ જો,
કદી મન મેળાવો થાતજો—ઘેલુ શુ બોલે૦
કૃષ્ણ—અમે દાણુને મરો શુ ડુબીએજો,
તુ તો દાસી દીસે છે રીસાળજો
હસીને તાળી લે હાથમાજો,
તુ પ્રોત ધરીને રસ આલજો—ઓછી તુ જાત.

ગોપી—અલ્યા માગ્યા મુક્તાફળ પામીએજો,
હઠ કરે કઇ નહી હોય જો
લાજ નહીં તુને લાકડા જો,
મન આણુને કઇ વિવેકજો—ઘેલુ શું બોલે૦
કૃષ્ણ—અલી વિવેક ઘણો છે મન માહરેજો,
જવા નહી દેઉ નિરધારજો
આપ્યા વિના કેમ છુટશો જો,
તારા મનમા શુ તુ વિચારજો—ઓછી તુ જાત
ગોપી—તારા મનનો વિચાર એ જાણીયોજો,
હઠ શાને કરો છો આયજો
મનમા મન મળી ગયુ જો,
જેમ સાકર ભળે દુધ માયજો—ઘેલુ શુ બોલે૦
કૃષ્ણ—મીઠા વચન તારા માનુના જો,
સાકર સરખી બોલ જો
પ્રીતીનો બાંધ્યો તુજ પાસછુ જો,
આ આપુ તમોને કોલ જો—ઓછી તુ જાત
ગોપી—રાઠ ભાગીને રસ આપીયો જો,
ગોવાલણી લાગી પાય જો
નદજીના કુવર કૃપાળને જો,
ઉલટ તા અગે ન માય જો—ઘેલુ શુ બોલે૦
જે કોઇ ગાય શીખેને સાભળે જો,
તે ફરી ન આવે ગર્ભવાસ જો
દાણલીલા દીનાનાથની જો,
ગુણ ગાય રતનીયો દાસ જો—ઘેલુ શુ બોલે૦

દાણલીલાની સાખીઓ. (શ્રી રાધા કૃષ્ણ સંવાદ)

શ્રીકૃષ્ણ—ઉંચીને અલબેલડી રાધે, સાંભળ કહું તે વાત,
વૃંદાવનને માર્ગ જાતાં, કોણ છે તારી સાથ
ઉભીરે બ્રિજની નારીરે, પુછું પરણી કે કુંવારીરે,
આંજ્યા વિના આંખડી કાળીરે, બાજુબંધ બેરખાવાળીરે.
રાધા—સાથ વાળી તને ઘેર બેઠી, તારે શી પડપુછ,
માર્ગ મુકી રહે વેગળો, તારે મોઢે નથી મુછ.
ચાલ્યો જા પાંસરી વાટેરે, સાખું નહ દરાયને માટેરે,
તું તો કયાનો કાનુડો દાણીરે, પાઉં તને પાદડે પાણીરે
કૃષ્ણ—શી છે તારી જાતડી, કીયું છે તારૂં ગામ,
કોણ છે તારા માતપીતા ને શું છે તારૂં નામ—ઉભી
રાધા—આહીરની અમો જાતડી, ગોકુળ મારૂં ગામ,
બ્રખુભાણુની હું બેટડી રાણી રાધા છે મારૂં નામ—ચાલ્યો
કૃષ્ણ—બોલતી નો'તી તે બોલવા શીખી, આવડું બોલી આજ,
વંદ્રાવનમાં નીત્ય ફરે છે, તુજને તે શી લાજ—ઉભી૦
રાધા—લાજવાળા છો તે હું જાણું, ઢાંકી રાખો આપ,
વૃંદ્રાવનનો મારગ રેકી, નીત્ય તપાસો લાગ—ચા૦
કૃષ્ણ—ઝાઝા રાખો મેઢકા ગોપી, ઝાઝી રાખે ગાય,
છાશ પીને મોટી થઇ, ભરવાડાની જાત કહેવાય—ઉભી
રાધા—ગોકુળથી આવી ગોવાલણી, મથુરાથી આવ્યો કહાન,
મારગમાં એકઠા થયા, તું શેનું માગે છે દાણ—ચા૦
કૃષ્ણ—ગોકુળની ગોવાલણી, મથુરાને મારગ જાય,
આડો કાં'ન પૂરી વળ્યો, તારો પ્રિતે પાલવ સાય—ઉભી.

રાધા—હુ બેટી ભખુભાણની, રાણી રાધા મારૂ નામ,
દાણ લેવાની ઇચ્છા હોય તો, આવજે ગોકુળ ગામ--ચા
કૃષ્ણ—ન દબાવાનો હુ નાનડીયો, કહાનજી નામ પ્રમાણુ,
દાણ લીધા વિના જાવા દઉ તો, ન દબાવાની આણુ-ઉભી
રાધા—આણ તો માનુ એક કસની, બીજી ન માનુ કોય,
નવ નદ મારે નેસડે વસે, તારો નદ તો કોણજ હોય.
કૃષ્ણ—કસ તે તારો કોણ છે, મે વશ કીધો સઉ ઠામ,
સભાળીને બોલજ રાધા, શુધ્ધ ગઈ કે સાન—ઉભી
રાધા—શુધ્ધ ગઈ નથી માહરી, તારી ગઈ જેમ હોય,
સાભળ છઇયા નદના, તારે મન વિચારી જોય-ચાલો
કૃષ્ણ—મનમા શુ વિચારે રાધા, દાણ લેવાનો સહી,
તારી માને શુ કહીયે, તને વેચવા મોકલી અહીં-ઉભી
રાધા—આવોને ગોપીના વાહાલા, સાભળો કહુ તે વેણ,
તારી માને શુ કહીએ, તારી પાસે ચરાવે ધેન—ચા
કૃષ્ણ—મેણા બેણા કરતી રહેજે મહીયારી મદમાતી;
છ શ પીન દહાડા કાઢે, તુ તો રગે થઈ છે રાતી-ઉભી
રાધા—કહાનજી કાળા ન કરો ચાળા, મોરલીઓવાળા,
અડધી રાતે શું નાઠા તમે, ભરીને ઉચાળા—ચા
કૃષ્ણ—દાણના દોકડા લેઈશુ રોકડા, બીજી ના કર વાત,
તારે મારે ઝગડો થાશે, ફોડીશ મહીના માટ-ઉભી.
રાધા—દાણના દોકડા આપીશ રોકડ, બીજુ ન થાયે આળ,
દાણ લીધામા શુ સમજે, તુ નાનુ સરખુ બાળ—ચા
કૃષ્ણ—મહીયારી તુ મદમાતી, હુ નાનુ સરખુ બાળ,
બાળપણુ તુજને દેખાડુ, થવા દે સધ્યાકાળ-ઉભી.

રાધા—સંધ્યાકાળે તું શું બતાવે, સાંભળ કાળા કાન;
મહી વેચીને આવતાં, આપીશ તારૂં દાણ—ચા૦
કૃષ્ણ—તું રંગીલી રૂપની રૂડી, હું છબીલો કાન;
મહી ખપે કે ના ખપે, તું આપને મારાં દાણ—ઉભી.
રાધા—મહીનાં દાણ ના હોય મોહન, મનમાં સમજો પેર,
મહી પીવાનો ખપ હોય તો, આવજો મારે ઘેર—ચા
કૃષ્ણ—ક્યારની તેં મેણાં દઈને, કીધાં અદકાં વેર;
હેત કરી હવે આપવા આવે, એ લાગે કડવાં ઝેર—ઉ
રાધા—કહો તો હરી ઘેરથી લાવું, કહો તો પાઉં આય,
હિંમાના સ્વામી શામળા, તમે મનમાં ન લાવશો કાંઈ—ચા.

રાધાજીનો રાસ —:રાગ ગરબી:—

મને કૃષ્ણ જોયાના કોડ, સહીયર ચાલોરે
ઉમીઆજીને લાગુ પાય, હરિવર આલોરે
દેરે દેરે દીવા કરૂં રે, પુજું શંકર દેવ
શામળીયો વર પામવારે, હું તો કરૂં શંભુજીની શેવ—સ.
ગોકુળની ગોવાલણીરે, હીંડે મલપતી ચાલ .
એના ઉપર મોહન મોહી રહ્યારે, એનું મુખડું તે લાલગુલાલ—સ.
સાસુ મારી જસોમતીરે, સસરો શ્રી નંદરાય
કંથ કોડીલો મારો કાનજીરે, મારૂં સાસરૂં ગોકુળ ગામ—સ.
કાળન્દ્રીને કાંઠલેરે, નહાતાં તે નીર્મળ નીર . .
વસ્ત્ર તે વીઠલો હરી ગયોરે, હું તો શેણેરે ઢાકું શરીર—સ.
ગાય શીખેને સાંભળેરે, રાણી રાધાજીનો રાસ ...
નરનારી વઈકુંઠ પામશેરે, ગુણ ગાય નરસઈયો દાસ—સ.

—:સતી સાવિત્રી ચરિત્રનો ગરબો:—

કવિ—રૂડા અશ્વપતિ રાજાની ડાહી દીકરીરે,
જેનુ સતી શિરોમણિ સાવિત્રી છે નામ,
જેણે સ્વામીને છોડાવ્યો યમપાશથીરે,
જેણે સકળ જગતમા અમ્મર કીધુ નામ,
તેના ઉત્તમ ગુણુની ગરબી ગાઓ સુદરીરે
રાજા એક હતો ઘરડો ને આખે આધળોરે,
તેનુ શત્રુએ લઇ લીધુ રાજ્યાસન,
તેથી જગલમા જઇ બાધ્યુ તેણે એક ઝુપડુ રે,
તેને સત્યવન નામે લાડકડો તન,
તે તો કરતો માતપિતાની સેવ પુરા પ્રેમથીરે
જેની કચનવરણી કાયા વાણી મીઠડીરે,
મીઠા મહેરામણના જેવો ગુણ ગભીર,—
ઘરડા અધ પિતામાતાની જાણે લાકડીરે,
રે'તો માતપિતાની આજ્ઞાને આધીન,
તેની સાથે વરવા સાવિત્રીએ આદર્યુ રે,
નારદ—ત્યા તો નારદજી સમજાવે બાળા ચેલડીરે,
એની સાથે વર તા થાશે મોટી હાણ,
એનો આવરદા તો એક વષ બાકી રહ્યોરે,
માટે ન કરતી તુ વગર વિચાર્યુ કામ
બીજા રાજકુવર રૂપાળાની સાથે વરોરે,—
સાવિત્રી-ત્યારે સાવિત્રી બોલી નારદજી સાભળોરે,
લખિયા લેખ લલાટે મિથ્યા નહિ થાનાર
મ્હે તા મનથી માન્યો તે પરમેશ્વર માહરોરે,—

મ્હારો નિશ્ચય કોટી કલ્પે નહિ ફરનાર,
માટે એ વરની સાથે સગપણ મારૂ કરોરે
ચી—જોઈ અડગપણુ પુત્રીનુ રાજાએ પછીરે,
દીધુ સત્યવાનની સાથે કન્યાદાન,
રૂડા રાજ્યમહેલની વસનારી વગડે વસીરે,
ત્યાગી અબર જુના વસ્ત્ર કર્યા પરિધાન,
સ્નેહે સ્વામી સસરા સાસુની સેવા સજીરે—
જેણે કઠણ ભૂમિપર પાય કદી દીધો નથીરે,
જેના પડતા બોલ ઉપાડતા દાસી દાસ,
જેની કોમળ કાયા પુલ શૈયાપર લોટતીરે,
તેણે પર્ણકુટીમા પ્રેમે કીધો વાસ,
મનથી માન્યુ મારા વૈભવમા બાકી નથીરે,—
ત્યા તો જળના રેલાસમ દિવસો જાતા હતરે,
બાળા નારદજીના વચન કરતી યાદ,
મનમા ભય ધરતી-નવ કરતી કોને વારતારે,
મનથી ગોઠવતી શુ કરવા તેના ઘાટ
રજની દિવસ વિચારો એના-એ-મનમા થતારે,
દા'ડા ચાર રહ્યા આવરદાની અવધી તણારે
સતીયે તે સમયે ત્યા અન્ન જળ કીધુ ત્યાગ,
જોડ્યુ ચિત્ત પ્રભુમા ત્યાગીને શુભ ધારણારે,
સોપ્યુ શ્રીહરિના ચરણે પોતાનુ ભાગ્ય,—
મિશ્રી-મારી વ્હારે ચડજો હે દિનબધુ શામળારે
જાણ્યુ સાસુ સસરે વહુઅર સકઠ વેઠતીરે,

સાસુ, સસરા—શાને માટે કરતી અન્ન ઉદકનો ત્યાગ,
શાણી શા માટે તુ કારણ કઈ કહેતી નથીરે,
કષ્ટે કરમાશે કોમળ આ ત્હારી કાય,
વહુઅર આ વયમા વ્રત કરવા યોગ્ય તને નથીરે
કવિ—દુખમા દા'ડા ચાર વિતાવ્યા વ્રત વિધિએ કરીરે,
આવ્યો સ્વામી સ્વર્ગ સિધાવા કેરા દિન,
સાવિત્રી—અજે ના થાઉ અળગી હુ મારા નાથથીરે,
કવિ—એવો નિશ્ચય કીધો સાવિત્રીએ મન,
સ્વામી સગે રે'વા તૈયારી છાની કરીરે
ત્યા તો સત્યવાન માબાપ તણે ચરણે નમેરે,
કરમે લઈ કો'વાડો કાષ્ટ કાપવા જાય,
ત્યા સાવિત્રી સ્વામીને છાની વિનવેરે,
સાવિત્રી—આજે વન જોવાની મુજને ઈચ્છા થાય
મને સગાથે લઇ જાઓ સ્વામી મુજનેરે
સત્યવાન—ભોળી નારી ત્હારી છે કોમળ કાયા ઘણીરે,
ત્હારી નમ્રલતા સરખી કાન્તિ કરમાય,
વ્હાલી વાડમા ઝાઝા કટક ને કાકરારે,
ત્હે [illegible] સરખી પગ પાની છુદાય,
[illegible] મેલી અલબેલી ઘરમાહી રહોરે
સાવિત્રી—[illegible] તમ [illegible] જગલ મગળ લાગતુરે,
ઘરમા તમ વિણ મુજને ધરતી ખાવા ધાય,
હુ ને [illegible] પગલે પથે તમ પુઠે રહુરે,
મુજથી આપ વિના એકલડી નહિ રહેવાય,
માટે સગાથે લઈ જાઓ સ્વામી મુજનેરે

સત્યવાન—નારી જો મુજ સંગે આવ્યાની ઇચ્છા કરોરે,
આજ્ઞા માગો જઇને માતપિતાની પાસ,
આજ્ઞા આપે તો ચતુર ચાલો મુજ સંગમારે,
વ્હાલી વડીલ જનોની આજ્ઞા નવ લોપાય,
લખિયુ શાસ્ત્ર પુરાણે જાણોછો સરવે તમોરે
કવિ—આજ્ઞા માગીને ચાલ્યા આનંદે દંપતીરે
પંથે કરતા પ્રેમે વિધવિધ વાત વિચાર,
મુખ મલકાવે પણ સાવિત્રીને ચિન્તા અતીરે,
રાખે પળ પળ પોતે સ્વામીની સંભાળ,
મનમા ધીરજને ધારે સંભારે શ્રીહરિરે.

આવ્યા ગાઢા વનમા નરનારી બે સાથમારે,
વીણ્યા ફૂલ અને ફળ ઇચ્છાની અનુસાર,

વળતી કોં'વાડો લીધો પોતાના હાથમારે,
લાગ્યો કાષ્ટ કાપવા સત્યવાન તે વાર,
એનો આરદા તો તે સમયે પુરો થયોરે,
લાગ્યો થાક ઘણોને અંગ લાગ્યુ ધ્રુજવારે,
આવી તમ્મરને રૂધાયો તેનો પ્રાણ,
મુકી કાષ્ટ કાપવા આવ્યો સાવિત્રી કનેરે,

સત્યવાન—વ્હાલી ઓચિન્તી આવે છે તનમા તાણ,
શાણી નહિ સમજાતું કંઇ બહુ ઘણુ થાતુ મ્હનેરે.

સાવિત્રી-મારા નાથ તમારા સંકટ હરજો શ્રીહરીરે,
તમને કુળદેવી વનદેવીની રક્ષાય,
ઘરડા માતપિતાની સેવાના પુણ્યે કરીરે,
વ્હારે આવીને વિશ્વેશ્વર કરશે સ્હાય,
કવિ—એવું કહીને બેઠી મસ્તક ખોળામા ધરીરે,
ત્યા તો યમરાજા આવી સામા ઉભા રહ્યારે !!!
જેના વસ્ત્ર તણો દીસે છે રાતો રંગ,
જેને માથે છે મુગટ ને કુંડળ કાનમારે,
દેખી સાવીત્રીની કાયાયે ઉપજ્યો કંપ,
તો પણ ધીરજને ધારી બોલી તે સુંદરીરે
સાવિત્રી-કે' છે સાવિત્રી છો કોણ તમે સાચુ કહોરે ?
નક્કી લાગો છો મુજને દેવ તણા અવતાર
આવ્યા શા માટે ને શું કરવા મનમા ચહોરે,
મારા મનમા શંકા થાયે અપરપાર,
કવિ—એવુ બોલી શિર નમાવી સાવિત્રી રહીરે
યમરાજ-હું તો છુ યમરાજા સાભળ ઓ રાણી સતીરે ?
આવ્યો છુ ત્હારા સ્વામીને લેવા કાજ,
એના આવરદાની આજ અવધ પૂરી થતીરે,
ત્હારા સ્વામીપરનો સ્નેહ હવે વિસાર.
કવિ-નાખી પાશ પકડિયો સૂક્ષ્મ દેહ એવુ કહીરે,
દેખી બંધ ઘેલા સ્વામી કેરા દેહનેરે,
સતીએ તે સમયે કરવા માંડ્યુ કલ્પાત
સાવિત્રી-બાંધીને ક્યા લઈ જાઓ છો મારા નાથનેરે,

કવિ—એવુ કહીને દીધો યમરાજાને સાદ,
ચાલી પડછાયાની પેઠે પાછળ સુદરીરે.
યમરાજા-બોલ્યા ત્યા યમરાજા, સાભળ હે શાણી સતીરે,
જાતુ પાછી ત્હારા આશ્રમમા આવાર,
ત્હારા સ્વામીની કર અતક્રિયા વિધિએ કરીરે,
જેથી થાયે તેના જીવ તણો ઉદ્ધાર,
નારી નાહક શ્રમ કરવાથી ફળ કશુએ નથીરે
સાવિત્રી-બોલી સાવિત્રી સૂણો યમરાજા વિનતીરે,
મ્હારા નાથ વિના હુ પાછી નહિ ફરનાર,
જયા લઈ જાશો ત્યા આવુ પણ સગ તજુ નહીરે,
સ્વામી વિના છે સૂનો સઘળો સસાર,
જાતા એકલડી ઘર જીવ્યાથી મરવુ ભલુ રે,
પૂછુ યમરાજ હુ ઉત્તર આપો મૂજનેરે,
જગમા નરનારીનો સત્ય સબધ મનાય,
પણ જો બાધીને લઇ જાશો મ્હારા નાથનેરે,
મ્હારો પતિવ્રતાનો ધર્મ કેમ સચવાય,
તેનો ઉત્તર આપીને વળતી ડગલુ ભરોરે ?
યમરાજ-શાણી અમૃત સરખી વાણી ત્હારી સાભળીરે,
મ્હારા અતરમાહી ઉપજે છે અનુરાગ,
ત્હારી ઇચ્છામાહી આવે એવુ આ સુદરીરે,
ત્હારા સ્વામીના જીવિત વિન બીજુ માગ્ય,
ત્હારી ઇચ્છા પૂરણ કરવા હુ ઉભો અહીંરે
સાવિત્રી-મ્હારા સસરા છે ઘરડા ને આખે આધળારે,

ત્હેની રત્નસમી બે આખો સારી થાય,
આવે તેજ સુરજના સરખુ બન્ને આખમારે,
અગે વૃધ્ધપણાનુ દુખ કદી નવ થાય,
કવિ—એવુ બોલીને સાવિત્રી કર જોડી રહીરે,
યમરાજ—ત્હારા સસારાની આખો નારી સારી થશેરે,
વધશે સૂરજના સરખુ આખોનુ નૂર,
ત્હેની વૃદ્ધપણાની પીડા સઘળી વામશેરે,
માટે જા પાછી પુત્રી આવી બહુ દુર,
ઝાઝુ ચાલ્યાથી એ શાણી શ્રમ તુજને થશેરે
સાવિત્રી—બોલી સાવિત્રી કર જોડી યમરાજા સુણોરે,
મ્હારે વસવુ જોઈએ સદાય સ્વામી પાસ,
મુજને શ્રમ નવ લાગે સ્વામી સગે આવતારે,
સ્વામીથી દુર વસતા તનમા પ્રગટે ત્રાસ,
જગમા નાથ વિના નારીનુ જીવ્યુ ધીક્ક છેરે,
તમને જોતા યમરાજા શ્રધ્ધા મુજને થતીરે,
મ્હારા મનમા ઈચ્છા પ્રશ્ન કર્યાની થાય,
શાણાઓ કે'છે કરવી સજ્જની સગતીરે,
તે તો પૂર્વ જન્મના પુણ્યેથી બધાય,
સજ્જનની સગતીનુ ફળ મિથ્યા જાતુ નથીરે
યમરાજ—પુત્રી વાણી ત્હારી અમૃત સરખી લાગતીરે,
મ્હારા અતરમા ઉપજાવે છે અનુરાગ,
ત્હારા સ્વામીના જીવિત વિના બીજુ કરીરે,
મ્હારી પાસેથી પુત્રી મનગમતુ માગ્ય,

ત્હારી ઇચ્છા પૂરણ કરવા હું ઉભો અહીંરે
પાવિત્રી-મ્હારા સસારાજીનુ રાજ્ય દબાવ્યુ દુશ્મનેરે,
તેથી કીધો છે વગડામા આવી વાસ
તેનું રાજ્ય ગયેલુ સરવે પાછુ સાપડેરે,
નિત્યે ધર્મ રહે અતરમા પુરી વાસ,
કવિ—એવુ બોલીને માવિત્રી કર જોડી રહીરે,
યમરાજ-પુત્રી સસરા ત્હારા રાજ્ય ગએલુ પામશેરે,
મળશે મનગમતા વૈભવ ઓ શાણી નાર,
ત્હેની ધર્મ વિશે દૃઢ શ્રદ્ધાની વૃદ્ધિ થશેરે,
પાછી વિચર હવે પુત્રી નવ કરતી વાર,
ત્હારી દેહે દુખ વશે ઓ! કુળવતી સતીરે
પાવિત્રી-મ્હારા દુખ વિશે બાકી શી? યમરાજા ક્હોરે?
મ્હારી નજરે બધાયેલા દેખુ નાથ,
મ્હારે શુ સુખ ભોગવવાને જાવુ આશ્રમેરે
સુખમા દુખમા પણ રે'વુ સ્વામીની સાથ,
મ્હારે સ્વર્ગ તણા સુખ શુ કરવા સ્વામી વીનારે —
રાખો સકળ જગતને નિયમ મહી નિત્ય તમેરે,
આપો કર્મ તણા ફળ સર્વેને તત્કાળ,
રાજા રક શત્રુ ને મિત્ર ગણો સરખા તમેરે
તેથી નામ તણારૂ ધર્મરાય કહેવાય,
શરણે આવેલાનુ સરક્ષણ કરતા તમેરે.
યમરાજા-શાણી વચનો ત્હારા અતર મ્હારૂ ઠરતારે
જેવી તરસ્યાને પાણીથી તૃપ્તિ થાય,

પુત્રી ના શરમાતી મ્હારી પાસે હજુ માગનારે
બીજું ત્હારા સ્વામીના જીવિત સિવાય,
ત્હારી ઇચ્છા પુરણ કરવા હુ ઉભો અહીરે
સાવિત્રી—મ્હારા તાત તણુ ઘર પુત્ર વિના સુનુ દિશેરે
ત્હેને આપો ગુણિયલ સો પુત્રો યમરાય,
તેના વશ તણી આ વિશ્વ વિશે કીર્તિ વધેરે
મ્હારા માત પિતાના સકટ સરવે જાય
કવિ—એવુ બોલીને સાવિત્રી કરજોડી રહીરે
યમરાજા—ત્હારા તાત તણે ઘર ગુણીયલ સો પુત્રો થશેરે,
થાશે દશે દિશામા વશ તણો વિસ્તાર,
ત્હારા માત પિતાના સકટ સર્વ ટળી જશેરે
તુજને આપ્યુ ત્હારી ઇચ્છાની અનુસાર,
આવી દુર વણે પુત્રી જા તુ પાછી હવેરે
સાવિત્રી—મ્હારા સ્વામીની સગે છુ તો કયા હુ દુર છુરે
મારૂ મન તો દોડે છે એથી પણ દુર,
સ્વામી સંગે રે'વુ એ ભૂષણ સતીઓ તણુરે
ત્યાગી કાયાને છાયા કયા જાએ દુર,
સ્વામીના વિરહે સતીઓનુ જીવ્યુ દેહ્યલુરે
રાખે પૂર્ણ ભરોસો સજ્જનનો જગના જનોરે
વિનતી કરતા સજ્જનનો રાખી વિશ્વાસ,
શત્રુ મિત્ર સદા સરખા માને છે સજ્જનોરે
આવે નહિ સુરજમા અધકારનો ભાસ,
સજ્જનની સજ્જનતા કદીયે પલટાતી નથીરે

યમરાજા—ત્હારા વચનો શાણી અમૃતથી પણ મીઠડારે.
મુજને તે સાભળતા આવે પ્રેમ અથાગ,
મ્હારી પાસેથી વરદાનો ત્હારા હિતનારે
ત્હારા સ્વામીના જીવિત વિણુ બીજુ હુજી માગ,
ત્હારી ઇચ્છાને આધીન બની ઉભો અહીંરે
સાવિત્રી—મુજને આપો તો યમરાજા માગુ એટલુંરે
મ્હારા સ્વામીથી સો પુત્રો મુજને થાય !!!
મ્હારા કુળનુ આ જગમાહી માન વધે ગણુરે
મ્હારી વડિલ જનોના ચરણે પ્રીતિ થાય,
એવુ બોલીને સાવિત્રી કર જોડી રહીરે
યમરાજા—તુજને તેજસ્વી સો પુત્રો એ બાળા થશેરે,
ત્હારા કુળનુ ઝાઝુ વધશે જગમા માન,
ત્હારી વડીલ જનોના ચરણે પ્રીતી વાધશેરે
માટે જા પાછી ઘર તુ થાશે હેરાન,
એવુ બોલીને યમરાજા લાગ્યા ચાલવારે
* * * * *
સાવિત્રી—બોલી સાવિત્રી સુણો યમરાજા વિનતીરે
આપો ઉત્તર મારા પ્રશ્ન તણો આ વાર,
મોટા માણસના વચનો મિથ્યા જાતા નથીરે
બોલ્યુ અબોલ્યુ મોટા જનનુ નવ થાય,
જાયે પ્રાણ પરતુ વચન થકી ફરતા નથીરે
થાવા સો પુત્રો વરદાન તમે આપ્યુ મનેરે—
તે તો કેમ સત્ય થશે મહારાજ,
બાંધી લઈ જવા ધારો છો મારા નાથનેરે.

પળશે કેમ કરીને વચન તમારૂ આજ,
કવી—એવુ બોલીને સાવિત્રી કરજોડી રહીરે
યમરાજા-પુત્રી ધન્ય ત્હુને સાચો છે નિશ્ચય તાહ્યરોરે,
બાળા ત્હે મુજને વચને બાંધ્યો આ વાર,
આજે નિશ્ચયના બળથી ત્હે વશ મુજને કર્યોરે
લે આ છોડુ છુ પુત્રી તારો ભરથાર,
પામ્યો વર્ષ ચારસોનુ આયુષ તારો પતીરે
મ્હારા સૌ વરદાનો ફળશે તુજને દપતીરે
જગમા ઘર ઘર નરનારી ગુણ ત્હારા ગાય,
પામી સુખ જગમા અતે સાથે સુગતીરે.
કવિ—એવુ કહીને અતરધ્યાન થયા યમરાય,
વાગ્યા દેવ દુદુભી પુષ્પ તણી વૃષ્ટિ થઈરે
વળતી આવ્યા આશ્રમમા સગાતે દપતીરે
સતીના અતરમા આનદ અતિ ઉભરાય,
સહુને વીતકની વાતો વિસ્તારીને કહીરે
પ્રેમે લાગ્યા બન્ને વડિલ જનોને પાય,
આપે અતરની આશિષો સૌ નરનારનેરે
સરવે વરદાનો યમરાજાના સાચા થયારે
મળિયા વૈભવ સઘળા પામ્યા સુખ તમામ,
અત શ્રીહરિને શરણે વસિને સુખિયા થયારે.
બોલો જય જય કહે છે, મિત્ર બુલાખીરામ,
ગાના શિખતા સરવે સદ્વર્તનશાળી થજોરે
(મ જો શાહ, ની ચતુર સુદર સ્ત્રી વિલાસમાથી)

—:શરદ પુર્ણીમા, અજવાળી રાતની ગરબીઃ—

આસો માસો શરદપુનમની રાતજો, .
ચાંદલીઓ ઉગ્યોરે સખી મારા ચોકમા ....
સસરો મારો દેરા સરખો દેવજો, સાસુડી દેરારે કેરી પુતળી.
જેઠ મારો અશાડીલો મેહુજો, જેઠાણી ઝબુકે વાદળ વીજળી
દિયર મારો ચાપલીઆનો છોડજો, દેરાણી ચાપલીયા કેરી પાખડી
નણદલ માહારી વાડીમાની વેલજો,નણદોઇ તે વાડી માહીનો વાદરો
પરણ્યો મારો ચતુર સુજાણજો, તાણીને બાધે નવરંગ પાઘડી.
એ પાઘડીએ દશ દશ આટાજો, આટેને આટેરે નવરંગ પાઘડી
ગોરીનો પરણ્યો વહાણ કમાવા જાયજો, .
વાહાણેથી લાવે ખારેક ટોપરા .
ખારેક ખાય તો ખટકે ગોરીની દાઢજો,
ટોપરડુ ખાય તો ગોરીને કુચા વળે આસો

શ્રી બહુચરાજીનાં મહીના. —:રાગ ગરબીઃ—

ચઇતરે ચીત ઘણુ બાધુ, નમી નમી બહુચર આરાધુ,
મન મારૂ ગોખે જઈ લાગ્યુ, સેવોને શંખલપુર રાણી,
વઇશાખે, વાવલીઆ વાયા, માજીના ઘટ તળે આવ્યા,
અંબાજીની મોટી છે માયા સેવોને
જેઠે, તો જુગતી છે સારી, હરિહર બ્રહ્મ થકી વારી,
ગોખ ઉપર જાઉ બલીહારી સેવોને
અષાઢે, મેઘ ઘણા ગાજે, છત્ર શીર બહુચરને છાજે,
ચોઘડીયા તો અદભુત વાજ ... . સેવોને.

શ્રાવણ, સરવડીઓ વરસ્યો, માજીને ભજશો તો તરશો,
નીકર તમે અથડાતા મરશો સેવોને
ભાદરવો, ભલીપેરે ગાજે, મા સેવકને સનમુખ તો થાજે,
બુડતા બાવલડી સાહાજે સેવોને
આસો, માએ આવી દીવાળી, આવ્યા છે અમા ને કાળી,
ગરબે રમે મોટા મહાકાળી સેવોને
કારતકે, કોયલડી બોલે, ના આવે કોઇ માજીને તોલે,
તેજ જોતા ત્રીભુવન ડોલે ... સેવોને
માગસર, માનસરોવર નાહે, ચાચર આવી ગરબા તો ગાયે,
સેવકની મા કરજો સાહે સેવોને
પોષે, પ્રીત ઘણી ધારી, પાડવ લીધા ઉગારી,
કૌરવ સરવે ગયા હારી . સેવોને
માઘે, તો મને નથી ગમતુ, મન મારૂ રહે છે ભમતુ,
મન મારૂ માજીમા રમતુ સેવોને
ફાગણે, ફર ફરતી હોળી, પહેર્યાં માએ ગરણાને ચોળી,
કેસર બહુ છાટયા છે ઘોળી . સેવોને
બારે માસ પુરણ કીધા, દલીતને દડ ભલા દીધા,
દેવતા સહુ ઉગારી લીધા . સેવોને
આસો શુદ બીજને બુધવારરે, બારે માસ કહ્યા નીરધારરે,
વલ્લભની કરજો મા વાહારરે .... સેવોને

—:પદર તિથિનો ગરબો:—

પડવે, પાતળીઆ ગીરધારી, મારે ઘેર આવજોરે લોલ,
બીજે, બાળક બેઠુ બહાર કે, મે સમજાવીશુરે લોલ.

ત્રીજે, ત્રણ ભુવનનો નાથ કે, મોતીડે વધાવીએરે લોલ,
ચોથે, ચચળ બોલી નાર કે, મથુરાની વાટમારે લોલ.
પાચમે, પગલા ભરજો પ્રેમ કે, મારે ઘેર આવજોરે લોલ,
છઠે, છોગાળા ભગવાન કે, ભગતને તારજોરે લોલ
સાતમે, સાદ કરે એક નાર કે, ગોકુળ ગામનીરે લોલ,
આઠમે, અવતર્યા ભગવાન કે, નીરખુ નાથનેરે લોલ
નોમે, વરત કરે એકનાર કે, ગોકુળ ગામનીરે લોલ,
દશમે, માર્યો મામા કસ કે મથુરાની વાટમારે લોલ.
એકાદશી, પરણી લાવ્યા નાર કે, સતભામા ખરીરે લોલ,
બારશે, બહુ બળીઆ ભગવાન કે, દીશોદીશ વાપીઆરે લોલ
તેરશે, ધન ધુવે એક નાર કે, ગોકુળ ગામનીરે લોલ
ચઉદશે, બનસી બટને ચોક કે, રાસ રમાડજોરે લોલ,
પુનમે, પદર તીથી થઇ પુરી કે, ગુણ ગાઈ રહીરે લોલ.

રાસક્રીડા. —:શ્રીકૃષ્ણ રાધાનો ગરબો:—

વનમા ભુલી પડીરે, પેલો કયા ગયો કાનુડો—ટેક.
ઝરમર ઝરમર મેહુલો વરસે, પુરણ કરી છે હેલી,
અઘોર વનમા મુજને મેલી, ત્યા કોણ અમારૂ બેલી—વન૦
ગોકુળ ગામની ગોવાલણી, સહુ મહી વેચવા ચાલી,
મારગ મળીયા માવજી, ત્યા રોકી રાધે પ્યારી—વન૦
મારગ મળીયા માવજી, મને રોવા સરખી કીધી,
માથા ઉપરથી મહીની મટુકી, ઉઠાવીને લીધી—વન૦
જસોદાજી આ લાલ તમારો, આડા અવળી ચાલે,
સોળ સહસ્ર ગોપીઓમા, મન માને ત્યા માલે—વન૦

આગળ પાછળ મહેલ તમારા, વચમા અમારી મેડી,
અગાશીમા અમેજ રમતા, સાન કરી શીદ તેડી—વન૦
મોર મુગટ ને કાને કુડળ, હરખે વાગે તાળી,
આગળ પાછળ ગોપી નાચે, મધ્ય નાચે વનમાળી—વન૦
ભમરી ખાતા ભુધરજીએ, એવી માયા કીધી,
હરી તો અતરધ્યાન થયા, એક સખી સગાથે લીધી—વન૦
પુરૂષોતમને પગલે પગલે જોતી જોતી જાઉ,
નારાયણના દર્શણ વિણ હુ, આકુળવ્યાકુળ થાઉ—વન૦
જોતામા એક અબળા દીઠી, તેને પુછી વાત,
રાધા કહે અભિમાન આવ્યુ ત્યારે, તજ્યો અમારો સાથ—વન૦
ઝાડે ઝાડે જોતી ચાલુ, જઈને ઝાલુ હાથ,
તાલ જાણી ત્રીકમજીએ પ્રેમે ભીડા બાથ—વન૦
વદ્રાવનની કુજગલનમા મળીયા રાધે પ્યારી,
મયારામના પ્રીતમ મળતા, વેળા અમારી વાળી—વન૦

—:કજોડાની ગરબી:—

ડાચલડી કકોડીને વાડકીમા પાણી
ન્હાનો વર નવડાવા બેઠી, સમડી લઈગઇ તાણી—લાલ કેમ કરીએ.
મારે કરમે કજોડુ લાલ કેમ કરીએ લા
મારે જુગમા વગોણુ, મારે સઇયરોમા મેણુ લાલ
ટોપલીયામા ઘાલી હુ તો, કાકાબળીયા ગઈતી,
કાકેબળીયે પુછયુ તારો શો સગો એ લાગે લાલ
બાઇજીનો બેટો ને નણદીનો વીરો, ન્હાનો છે પણ કથ—લા
રોટલા ઘડુ ત્યારે ચાણકીરે માગે ધબ લઈને ઢીકો મારે હૈડામા સાલે.

પાણીડા જાઉ તારે છેડે વળગ્યો આવે, લાલ.
ધબ લઈને ઢીકોમારૂ હૈડામા સાલે .. લાલ.
હાથ પગ દોરડી ને પેટ મોટુ ગોળી .
ઉકરડે જઈ કળસે બેશે, સમળી પાડે ઢાળી . .લાલ

છોકરીઓની રમત. —ઃરાગ ગરબોઃ—

તમને કઇ વહુ ગોરા ગમશે લાલ અચકો મચકો કારેલી અચકો
અમને રૂખી વહુ ગોરા ગમશે રાજ અચકો.
એ ઠીંગણીને શુ કરશો રાજ અચકો.
એ ઠીંગણી કામણગારી રાજ અચકો.
એને ઉચી ઉચી મેડીએ બેસારશુ રાજ અચકો.
એને ટોપલો ઘરાણુ ઘાલશુ રાજ અચકો.

ગુણીયલ ગજરો. —ઃરાગ ગરબીઃ—

માલણ ગુથી લાવ ગુણીયલ ગજરો, તારા ગજરાનો માનીશુ મજરો
તારા ગજરાનુ આપીશુ મૂલ, માહી ગુથજે ગુલાબનુ ફૂલ,
જે તુ કહીશ તે કરશુ કબુલ માલણ
જેવી તારી હોય ચતુરાઈ, તેથી કરજે તેની સરસાઈ,
કાંઇ બાકી ન રાખીશ બાઇ માલણ
એવી કરજે કારીગરી એમા, જુગ્તિ હોય જોવા જેવી જેમા,
મોહ પામે મુનિવર તેમા માલણ.
વર લાડકડાને રે કાજે, એવો ગુથજે ગજરો તુ આજે,
જેવો છત્રપતિને છાજ . માલણ
એમા જુગ્તિ જોવાજોગ જાણી, જુએ અગમા ઉમગ આણી,
રીઝે રાજા અને વળી રાણી . .. માલણ

તને આપીશ હીરાનો હાર, વળી સોળ સારા શણગાર,
ઉપર હેમની મહોર હજાર માલણ
કવિતાની કીંમત ઉર આણે, એજ ગજરાનુ મૂલ પ્રમાણે,
દાખે દ્રપત બીજા શુ જાણે . માલણ

(હરીદાસ કૃત)—:પાંડવનો ગરબો:—

ગરૂડ ચઢી આવજો ગીરધારી, લજ્યા મારી રાખજો મોરારી–ટેક.
ભાવે ગણપતિને ગાઇએ, ગુરૂને ચરણે જઇને નમીએ,
પદ પુજીને પાવન થઇએ . ગરૂડ ચઢી૦
કુંતા માતા છે શુભ મતિ, સતી સાધ્વી દ્રુપદી,
મારી વહારે ચઢો જદુપતિ ગરૂડ ચઢી૦
ધર્મ રાજા તે ધર્મનુ ધ્યાન, રૂડા અર્જુનના વિશ્રામ,
ભીમ સહિત મહા બળવાન . ગરૂડ ચઢી૦
જોશી સહદેવને લાવે, તે તો પાડુના પુત્ર કા'વે,
તેજવતા તે નકુળ આવે ગરૂડ ચઢી૦
હસ્તિનાપુરમા હોડજ ધારી, માડયા દ્યુત ને બાજી હારી,
પહેલે ગામ હસ્તિનાપુર હારી ગરૂડ ચઢી૦
બીજે ... ત ગર્થ ભડાર, ધર્મ રાજા કરે વિચાર,
એમ હાર્યા તે વારમવાર ગરૂડ ચઢી૦
ત્રીજે હાર્યા તે ચતુર ચુકાવી, ગયા દ્યુત વિદ્યા થકી હારી,
ચોથે હાર્યા દ્રૌપદી નારી ગરૂડ ચઢી૦
પાડવ હાર્યા નેહિ મન મેલી, એમની વાત તે વિશ્વમા થએલી,
બહુ નામી થજો મારા બેલી ગરૂડ ચઢી૦

એવે બોલ્યા દુર્યોધન અહંકારી,તેડી લાવો પાંડવની નારી,
એમ સભામા બોલ્યો પોકારી ગરૂડ ચઢો૦
એવે દુશાશન, દોડતોરે આવ્યો, સભાને સમાચાર સંભળાવ્યો,
કેડ સાહીને ચોટલો ગ્રહી લાવ્યો ગરૂડ ચઢો૦
સુણી બોલ્યો દુર્યોધન અહંકારી, ખોળે બેસો પાંડવનીરે નારી,
એમ સભામા બોલ્યો હોકારી ગરૂડ ચઢો૦
ત્યારે સતીએ દીધોરે શ્રાપ, તને લાગ્યુ પૂર્વનુરે પાપ,
ખોળે બેસશે શોક સંતાપ ગરૂડ ચઢો૦
ખોળે બેસે ગદા ભીમ કેરી, તને કાળે લીધોછેરે ઘેરી.
બધુ યાદવકુળ કર્યુ વેરી ગરૂડ ચઢો૦
દૂર પંથ છે દ્વારીકા ગામ, મેં'જે સુતા છે સુંદર શ્યામ,
મારી વા'રે ચઢો ઘનશ્યામ ગરૂડ ચઢો૦
હરિએ ગરૂડ કર્યો તૈયાર, ત્યારે બોલ્યા રૂકિમણી નાર,
તમે કયારે પધારો ભર્તાર ગરૂડ ચઢો૦
સતીને ભરીરે સભામા આણી, એના ચીર લેછે દુષ્ટ તાણી,
તેની વા'રે ચઢુ છુ રાણી ગરૂડ ચઢો૦
પ્રભુ ભરીરે સભામારે આવ્યા, પંચાળીના પટકુળ લાવ્યા,
કર સાહીને ચીર પહેરાવ્યા, ગરૂડ ચઢો૦
હરિએ નવસે નવાણુ ચીર પૂર્યા, તેમા એકે નથી અધુરા,
ભક્ત કામમા પ્રભુ છે શૂરા ગરૂડ ચઢો૦
જે કોઇ પાંડવનુ પદ ગાશે, તેને કોટી યજ્ઞ ફળ મળશે,
હરિદાસનુ કારજ સરાશે . ગરૂડ ચઢો૦

મીરાં ચરિત્ર. —:રાગ ગરબી:—

મીરા મન મોહનશુ માન્યુ,
વરિયા વરિયા શ્રી ગીરધરલાલ, જાણે જગ નથી કાંઈ છાનુ,
જેમલ રઠોડની દીકરીરે, સુણો, મીડતા એનુ ધામ,
રૂપ ગુણ કોઈ સમોવડ નહીં, રૂડુ ધર્યું મીરાબાઇ નામ—મીરા
જોશીએ વાચી જન્મોતરી રે, તેણા લખ્યુ નીકળ્યુ એહ,
વરશે વિશ્વભર નાથને રે, કરશે નદ કુવરજીશુ નેહ—મીરા૦
ઉદ્યોતપુરનો રાણો રાજીયો રે, તે સાથે કરી છે સગાઇ,
પરણાવીને વળાવ્યા સાસરે, કઇ લૌકિક રીતે મીરાબાઇ—મીરા
દેવીને દેવા વધામણા રે, ચાલ્યા વરકન્યા સહુજન,
રાણે પારવતીજી પુજયા રે, મીરાનુ તો મોહનમા મન—મીરા૦
સાસુ કહે સૌભાગ્ય વધેરે વહુ, નમો શકિતને પાય,
મીરા કહે મસ્તક મારૂ નહીં નમે, વિના શ્રી ગિરિવરધર રાય—મીરા
સાસુ કહેરે સામી બોલી આજથી, મારે નથી એ વહુનુ કામ,
પુત્રને કહ્યુ એહને રાખો પરી, એક ન્યારૂ રચાવો એનુ ધામ—મીરા
એવુ સુણીને મીરા મગ્ન થયારે, ભલુ થયુ ભાગ્યો જજાળ,
સાધુની સગે દિનરેણ નિર્ગમશુ સુખે, સેવીશુ શ્રીગોપાળ—મીરા
નદ નદન સાથે ન્યારા રહ્યારે મીરા, હરિજન આવે ઘણા ઘેર,
નિત્ય ભજન કથા કીર્તન ઓચ્છવ,હરિના—ને કરે લીલાલેહેર—મીરા
નણદ આવી મીરાબાઇની પાસે, ભાભી આ શો માડયો ઉત્પાત,,
સાસરે રાણાજીનુ કુળ લજાવ્યુ વહુ,મહીએર લજાવ્યા માત તાત—
અભગ આભ્રણ પેહેરો અનુપમ, સજો સુદર શણગાર,
મહેલે પધારો રાણાજી તણેરે, રમી રીઝવી લ્યો ભરથાર—મીરા.

છાપા તિલક આ શી ! તુલશીની માળા, નાચો કુદો વેરાગીને વેષ,
સગ મુકી દો સાધુ સન્તનો રે,રાણોજી તો કરે સુણી કલેશ–મીરા
મીરા કહેરે બાઈ કલેશ ટળવાનો, એકજ છે ઉપાય,
કેહેજો રાણાજીને સાધુને સેવે પ્રેમે, નૃત્ય કરીને હરિ ગાય–મીરા
વળી સોનુ રૂપુ પહેરે શુ સુધર્યુ રે, કહાડી નાખો એ ડાક ડમાળ,
છાપા તિલક ધરી સાધુઓમા બેશો, ચાલો પેહેરો તુલશીની માળ–
તમો પણ જાઓ શીદ સાસરે રે, બાઈ વૃથા વટાળો શાને દેહ,
મનગમતા મોહનવર સાથે તમો, સરવ તજીને કરો સ્નેહ–મીરા
કહેજો તમારી માતને રે વૃધ્ધ થયા ગોવિંદ ગુણ ગાયે,
હરિ વિના કોટિ દેવ શેવશો તોએ, જન્મ મરણ નહી જાયે–મીરા
સુણી એમ છણકતી ખીજતીરે, બાળા આવી બધવની પાસ,
ઓ ભાઈ ભાભી કહે છે થાઓ વેરાગી,સહુ મુકી દો રાજ અવાસ–
એવુ સુણીને આવ્યો રોષ રાણાને, પ્રેર્યો સેવક મીરાને અવાસ,
લાવો ખબર છે શા રગમા રે, કોણ કોણ બેઠુ છે એની પાસ–મીરા
અનુચરે આવી એમ કહ્યુ જે, નથી ત્રીજુ માણુસ આ વાર,
રાણીજી સાથે કોઇ પુરૂષ બીજો છે,ઘરમા થઈ રહી છે થૈથૈકાર–
સુણતામા રાણો થયો રાતડો રે, ખેચી ખડ્ગ ધાયો છે તેણીવાર,
પેઠો મીરાને મેહેલે એકલો રે,કોઇ આવે ના ધાઈ દીધા દ્વાર–મીરા
આવી જોયુ તો મીરા એકલીરે, પ્રભુએ તેને ના દીધુ દર્શન
પુછયુ મીરાને પેલો પુરૂષ કયા છે,તાહરે લાગ્યુ જેશુ લગ્ન–મીરા
કયા છે પુછો શુ રાણા રોષમા રે. તે તો સઘળે વસે છે ભરપૂર,
ધ્યાનમા જુવે જોગી પ્રેમી પ્રત્યક્ષ દેખે,રહેછે દુષ્ટ થકી દુર–મીરા.
કાહાડી નાખોજી આ કલેશ કપટ, સત્સગે નિર્મળ કરો મન,

પ્રેમ ભક્તિએ પરબ્રહ્મ ભજો તો,તમને થાય તેહના દર્શન—મીરા.
એવુ સુણીને આગ લાગી ઘણીરે, પણ ભાવ ના સમજ્યોરે ભૂપ;
ક્રોધ કરીને શસ્ત્ર વાવરે એહવે, દીઠા મીરાના બે રૂપ—મીરા૦
તોયે મુરખ સમજ્યો નહી રે, મન સાથે ન કીધો વિચાર;
બીજુ ખડ્ગ એણે ખેચીયુ રે,ત્યારે હરિયે દેખાડી મીરા ચાર—
છોભો પડયો ને પાછો ફર્યો રે, રાણો આવ્યો પોતાને ઘેર,
વિષનો પ્યાલો મોકલ્યો પીજો,કહાવ્યુ રાણાએ આણી ઝેર—મીરા
લીધો મીરાએ મન મગ્ન થઈનેરે, પ્રભુને દેખાડી કર્યુ વિષપાન;
અમૃત સરીખુ થઈ ગયુ રે,એનો સમર્થ ધણી ભગવાન—મીરા
મીરાબાઇ આવ્યા વૃદાવનમા રે, પ્રેમે નીરખ્યા શ્રી વ્રજરાય;
શ્રી જમુના પયપાન કર્યુ ને,કરી જીવા ગોસાઇને શિક્ષાય—મીરા
હરિજન જાણી મીરાએ મળવા કહાવ્યુ ,તેણે કાવ્યુ નાજોઉ સ્ત્રીનુ મુખ
મીરા કહે સારૂ થયુ સવારૂ મુજને, પર પુરૂષ જોએથી દુખ—
આજ લગી હુ એમ જાણતી જે, વ્રજમા કૃષ્ણ પુરૂષ છે એક,
વૃદાવન વર્ગી હજુ પુરૂષ રહ્યા છો,તેમા ધન્ય તમારો વિવેક—
એવુ સુણીને જ્ઞાન પામિયારે જીવા ગોસાઇ મળ્યા છે સામા ધાઈ
હળીમળીને હરિની વાત કરીને આવ્યા,મેવાડ દેશ મીરાબાઇ—
ફરી તયારી ચાલ્યા દ્વારિકારે, પ્રેમે નિરખ્યા શ્રીરણછોડ;
વાસ પુરીને પ્રભુની પાસે રહ્યા સદા, પહોચ્યા છે મનમા કોડ—
પાછળ પસ્તાવો રાણાને થયો રે, ગયુ ઉતરી મનનુ ઝેર,
મુખે માગે તે આપુ તેહને જે કોઈ,લાવે મનાવી મીરાને ઘેર—
ઉપરા ઉપરી તેડા મોકલ્યા રે, આવીને લાગ્યા સહુ પાય;
માજી પધારો મેવાડમા વેહેલા,રાણાજી તો અન્ન ન ખાય—મીરાં

જા'જા લગી તમો રહેશો દ્વારિકા રે, ત્યા લગી કરૂ અપવાસ;
આગ્રહ દેખી મીરા વિદાય માગવાને,આવ્યા શ્રીપ્રભુજીની પાસ–
હરિએ હકીકત સાભળી રે, હસી ચાપી હૃદયા સાથ;
શ્રીકૃષ્ણ સ્વરૂપમા સમાઈ ગયારે મીરા, જે જે શ્રીદ્વારિકા નાથ.
ચરિત્ર આ મીરાબાઈનુ રે જે કો, શિખે સાભળે ને ગાય;
પ્રેમ ભકિત તેહને મળે ને ત્રુઠે, દયાનો પ્રીતમ વ્રજરાય–મીરા

જયારે રામચદ્રજી તથા લક્ષ્મણજી વનવાસ ચાલ્યા ત્યારે
સીતાજીએ કહ્યુ કે હુ પણ સાથે આવીશ, તે સમે રામચ-
દ્રજીએ કહ્યુ કે તમે પિયેર જાઓ અથવા અહી રહો

—:તે વિસેનુ ધોળ:—

રામ લક્ષ્મણ વનમા સીધાવતા, સતી સીતાને આવતા સાથ,
કહે રઘુનાથ પધારો પિયર ભણી –(ટેક)
નહિ તો અહીં રહો સસરાના રાજમા હેતે હળી મળી સાસુ,
સગાથ, નહિ તો જોડી હાથ પધારો.
અમે વસ્તીમા નહિ વસીયે વનીતા, અમે કરશુ જઇ વનવાસ
તમે પામે ત્રાસ પધારો
સાથે રથ કે ઘોડુ નહિ રાખીએ નહિ રાખીએ દાસી કે દાસ,
કોઇ અમ પાસ પધારો.
તમે કોશનો પથ કીધો નથી, ચરણે ચાલવાથી પામો થાક,
લીટી ખેચો નાક પધારો.
અમે વનફળ ખાઈ ખુશીમા રહેશુ, કોઇ દિવસે તો કેવળ શાક,
વિન લુણ પાક . પધારો.

વનમા નથી મહીર નથી માળીયા, નથી પહોડવા કાજ પલંગ
રંગીત નવ રંગ પધારો
કરશુ ઘાસ કે પાનની ઝુપડી, સુવા સાથરો તે ખુચે અંગ,
એમા શો ઉમંગ પધારો
વનમા હીરના ચીર તો નહી મળે, વનમા નહિ મળે ફરતા
પુલેલ કે તેલ ધુપેલ પધારો.
વનમા નહી મળે શાણી સાહેલીયો, કરશો કે સંગ ખાત્યથી,
ખેલ ઉમંગ ભરેલ પધારો
ઉષ્ણકાળે વાશે ઉના વાયરા, એવુ દેખીને થાશો ઉદાસ,
આવે જ્યારે જેઠ માસ પધારો
વરસે મેઘને ઝબકશે વીજળી, તેવે ટાણે તો નરૂ તળે વાસ,
નહીં છત્ર પાસ પધારો
વનમા ઘાતકી રહે છે રાક્ષસ ઘણા, ચારે તરફ ફરે બહુ ચોર,
જેનુ ઘણુ જોર પધારો
વનમા વાઘ વરૂને વાદર જેવા ઘણા વિચરે જનાવર ઘોર,
બચે નહિ ઢોર પધારો
મોટા પર્વત દેખીને માનની, તમને નજરે જોયા નહિ જાય,
દીઠે ખાવા ધાય પધારો
તમે રાજકન્યા કાયા કોમળી, વનવાસના દુ:ખ ન વેઠાય,
કાયા કરમાય પધારો
રણમા અંધારૂ દેખી ડરો ઘણા, નથી નિસર્યા કદી ઘરબાર,
છો નાજુક નાર પધારો
તમે છોટી ઉમર સોળ વર્ષના, નથી સંકટ વેઠયા લગાર,
તમે કોઈવાર પધારો.

પરણી આવીને પીઅર ગયા નથી, તમને મળવાને ઇચ્છે છે,
માય, ચોપે ચિત ચાય પધારો
રાજા જનકજી તમને ઝ ખે ઘણા, તેમના સ દેશા આવે સદાય,
તેડા પાછા જાય પધારો
ભાત ભાતના ભોજન ભાવતા, તમને મોકલશે મહિપાળ,
પુરાવીને થાળ પધારો
અમે અવધે ફરી જ્યારે આવશુ, લેશુ સ્નેહે તમારી સ ભાળ,
ત્યારે તત્કાળ પધારો
રૂડી મિથિલાપુરી મન માનતી, તેમા પામશો પરમ વિરામ,
બાપને ગામ પધારો
ગોરી તમને ગમે તેમ હુ કરૂ, એમ દલપતરામનો શ્યામ
કહે રાજા રામ પધારો પિયર ભણી

—:પછી સીતાજી બોલ્યાં તેનુ ધોળ:—

એવુ સાભળી સીતાજી કહે સુણો સુદરશ્યામ સુજાણ,
પ્યારા મારા પ્રાણ સાથે રાખો સ્નેહથી -(ટેક)
જુદા પડવાની વાત વા'લા કહો, તેતો બોલ લાગે તીક્ષણ
બાણ, રઘુકુળ ભાણ સાથે રાખો
સ્વામી જયા તમે ત્યા ઘર માહરૂ, તમથી વેગળી તે પરદેશ,
હુ જાણુ હમેશ સાથે રાખો
તમે જોગીનો વેશ જો ધારશો, તો હુ જોગણનો ધરૂ વેશ,
જટા કરૂ કેશ સાથે રાખો
સ્વામી તમેરે સુખી તો સુખ માહરે તમે દુખમા તો દુખ
મારે દેહ, એમા શો સ દેહ સાથે રાખો.

જે કોઇ પરણ્યા પછી રહે પીયરમા, અવતાર બળ્યો ધીક
એહ, મુવા જેવી તેહ સાથે રાખો.
સ્વામી તમ વીના મદીરને માળીઆ, ભાસે પર્વત મોટા
સમાન, વસ્તી તો વેરાન સાથે રાખો
મહાવનમા ભરી વસ્તી ભાશસે, જ્યારે પામીશ દર્શન દાન
કૃપાના નીધાન સાથે રાખો
સાસુ સસરાને માત પીતા સઉ, ભલે જીવો–કરો રૂડા રાજ,
મને મહારાજ સાથે રાખો
સ્વામી શુ કરૂ ભાઇ ભોજાઇને, સ્વામી શુ કરૂ સઇયર સમાજ,
કૈનુ નથી કાજ સાથે રાખો
સાચુ સગપણ જગમા સ્વામી તણુ બીજો સ્વાર્થી સઘળો,
સસાર કુટુબ પરીવાર સાથે રાખો
મારા લાડ પાલણ તમે લાલજી, બીજો નથી આસુનો લુ'નાર,
કે એકે આધાર સાથે રાખો
કાયા પ્રાણ થકી જો જુદી રહે, તો હુ તમથી જુદી પડુ છેક
જીવુ તજી ટેક સાથે રાખો.
જો કોઇ જળથી જુદી પડી માછલી રાખે દુધમા કરી વીવેક
જીવે પળ એક સાથે રાખે
તમે સુખના સાગર રહો વેગળા, પછી શુ ગજને પાટ,
હવેલીના ઠાઠ સાથે રાખો
મને હીરના ચીર ગમે નહિ, મને ન ગમે ઘરેણાના ઘાટ,
મટાડો ઉચાટ સાથે રાખો
હુ તો તમને દીઠે થાઉ દેખતી, અણ દીઠે તો આધળી ભીત,
જન્મી એ રીત સાથે રાખો

મે તો સ્નેહ તોડયા સહુ લોકથી, બાધી તમ સ ગે પુરણ પ્રીત
ચોરાયુ છે ચીત   સાથે
જમવુ જીવન તમથી જુદા પડી, હોય વિધવિધના પકવાન,
તે વિષના સમાન   સાથે રાખો
કરીએ ભોજન તમ સ ગે ભાવથી, હોય કેવળ શાકને પાન,
તે મેવા સમાન   સાથે રાખો
પડશે તડકાને તાપ વૈશાખના તે તો જાણીશ ચ દ્ર પ્રકાશ,
રહી તમ પાસ   સાથે રાખો
મુજને મેલીને પ થ પધારશો, આવી મળવાની ધરશો ન આશ
નિશ્ચે પામુ નાશ   સાથે રાખો
કરતી વાત ઢળી પડી ધરણીએ, સતી જાનકી થઈ નીરાશ,
કહે લેતી શ્વાસ   સાથે રાખો
દયા કરી દેવ દલપતરામના, સતી સીતાને દેખી થયા ઉદાશ,
જતા વનવાસ   સાથે ગચ્યા સ્નેહથી —

રામચ દ્રજીએ સીતાજીને કાગળ લખ્યો તેનુ—ઘોળ,

સ્વસ્તિશ્રી પુર લ કા સોહામણી, જ્યા રાજે છે જનક કુમારી,
રહો અખ ડ એવાતણુ તમતણુ, એવી આશીષ વાચો અમારી
ગોરી દૈવના જોગે જુદા પડયા, પણ પ્રાણ મારા તુજ પાસ,
બેશુ બાગ બગીચે કે બ ગલે, રહુ તમ વિના અધિક ઉદાસ.
તારો સ્નેહ ઘડીએ ઘડી સાભરે, તારો ભાવ ભુલ્યો કેમ જાય,
તારા હેતથી હૈડુ ભરાય છે, તે તો લેખનથી ન લખાય.
મારે અર્થે તમે બાળપણ થકી, તજ્યો સઘળો પીયર પરિવાર.
મારા લેશ વચન નહિ લોપિયા, નથી કોપિયા કદીએ લગાર

તારી નમ્રતા અમ્રતથી ગળી, વળી શોભીતો શાન્ત સ્વભાવ
જેથી મનની ઉદાસી તુરત મટે, તારા બોલનો એવા બનાવ
ગોરાદે તારા ગુણ કેમ વીસરે, કેમ વીસરે વીલાપ ભર્યાં વેણુ
હેતે હસ્તુ વદન તારૂ વનીતા, મારા નીરખવા તલપે છે નેણુ
દિવસે તુજ વિના દિલમા ગોઠે નહી, પીવુ પાણી કે જમવુ અનાજ
રાતે રોઇને આખ્યો રાતી થઇ, લોક પુછે તો આવે છે લાજ
ગોરી મનમા ધીરજ ધરી રાખવી, કાલે ભાગશે ભવના વીજોગ
જેથી રીજે આપણને જગપતિ, એવો અહોનિશ કરજો ઉદ્યોગ
જે જે વૃધ્ધ પડોશીયો શુધ્ધ છે, તેને પ્રીતથી કહેજો પ્રણામ
વીભીક્ષણુ મારા મીત્ર પવીત્રને, કહેજો જરૂરનુ હોય જો કામ
જોઇની વસ્તુ જરૂર મગાવજો, કશી વાતે મુઝાશો ન મન
કાલે દેખીશુ દીવસ આનદના, જાશે વીસરી દુખે ભર્યાં દન.
જે જે પ્યારી તમારી સાહેલીયો, તેને પણ મારા કહેજો જુહાર
સાસુ સગરાની આશીષે સુદરી, મળશુ ભામની ને ભરથાર
વધે સ્નેહ ને સપ સુજન સાથે, તેવી તન મન રાખજો ટેવ
અમે થોડી અવધે હવે આવીશુ, એમ લખે દલપતરામનો દેવ

—:કૃષ્ણજીના દશ અવતારનો ગરબો:—

કૃષ્ણ કનૈયાને જઈ મળોરે, હરી હઇયાના હાર મારા વ્હાલા
પહેલે રૂપે શ્રીહરીરે, ધર્યો મચ્છા અવતાર મારા વ્હાલા
શખાસુરને મારીયોરે, આપાવ્યા બ્રહ્માના વેદ, મારા વ્હાલા —કૃ૦
બીજેને રૂપે શ્રીહરીરે, ધર્યો કચ્છા અવતાર મારા વ્હાલા,
કચ્છે તે સાગર ડોળીઓરે, ચૌદ રત્ન કાઢયા બહાર, મારા વ્હાલા—કૃ
ત્રીજે ને રૂપે શ્રીહરે, ધર્યો વરાહ અવતાર મારા વ્હાલા,
પૃથ્વી દાતમા ઘાલી લાવીયારે, ગઇતી રસાતાળ, મારા વ્હાલા—કૃ.

ચોથેને રૂપે શ્રીહરીરે, ધર્યો નૃસીહ અવતાર મારા વ્હાલા,
હીરણ્યાકશ્યપને મારીયોરે, પ્રલ્હાદની કીધી સહાય મારા વ્હાલા-
પાચમે રૂપે શ્રીહરીરે, ધર્યો વામન અવતાર મારા વ્હાલા,
બળી પાતાળે ચાપીઓરે, આપ થયા છડીદાર મારા વ્હાલા-કૃ
છઠ્ઠે ને રૂપે શ્રીહરીરે, ધર્યો ફરશુરામ અવતાર મારા વ્હાલા,
ફરશુરામે ફરશી ફેરવીરે, કાપ્યા સહસ્ત્રાર્જુનના હાથ મારા વ્હાલા.
સાતમે ને રૂપે શ્રીહરીરે, ધર્યો રામ અવતાર મારા વ્હાલા,
રામે તે રાવણ રોળીયોરે, દેવોને કીધુ સુખ મારા વ્હાલા-કૃ
આઠમે ને રૂપે શ્રીહરીરે, ધર્યો કૃષ્ણ અવતાર મારા વ્હાલા,
કૃષ્ણે તે કસને મારિયોરે, આપ્યુ ઉગ્રસેનને રાજ મારા વ્હાલા-
નવમે ને રૂપે શ્રીહરીરે, ધર્યો બુદ્ધ અવતાર મારા વ્હાલા,
દશમે ને રૂપે શ્રીહરીરે, ધરશે કલકી અવતાર મારા વ્હાલા-કૃ.
કાલીંગાને મારશેરે, કમળા કેરા કથ મારા વ્હાલા-કૃ

—:નરસીંહ મહેતાની હુંડીનો ગરબો:—

મારી હુડી સ્વીકારો મહારાજરે, શામળા ગીરધારી,
પ્રભુ એક તમારો આધારરે, શામળા ગીરધારી -શા૦
પ્રહેલાદની પત રાખવા, ધર્યુ નરસીંહ રૂપ,
થ ભથકી વ્હાલો પ્રગટીયારે, વહાલે માર્યો હીરણાકસભુપરે -શા૦
નીભાડામાથી બળતા ઉગાર્યા, ખીલાડી કેરા બાળ,
ટીટોડીના વ્હાલે ઈડા ઉગાર્યા, હરી હેતે થયા રખવાળરે -શા૦
વાણીયાને વીમાસણ કરી, ને મગાવ્યો માટીનો અહાર,
ખાડણીયામા બાળક ખાડીયો,તમારી મરજી પ્રમાણે મહારાજરે-શ
રાણાજીએ કાળ વધારીયો, મીરા કારણ મહારાજ,
ઝેર મોકલ્યા તે અમૃત કર્યા તમે, ઝેરના જારણ હારરે -શા૦]

ગગેવ કેરે કારણે ચકકર ધરીયુ હાથ,
સુધન્વાને કારણે તમે, તેલમા તળાયા નાથરે—શા૦
શીબીરાજની માટી–છાબે, તોળાણી, ખાલી કર્યાં શરીર,
ધર્મ કેરે કારણે તમે, કોલા, કે'વાણા મહારાજરે.—શા૦
સાડા ત્રણસો ખોડલા નાગરના, જુનાગઢ મોજાર,
તેમા નથી મારે નોતરૂ, મને, નાતે દીધો તીરસ્કારરે.—શા૦
ઝુપડી તારા સેવકની, જમવા નથી જાર,
બેટી બેટો તો વળાવીયા હવે, વળાવી ઘરની નારરે—શા૦
ગરથ તો મારે ગોપીચદનુ, તુલસી હેમનો હાર,
સાચુ ઘરેણુ મારે શામળો મારી,દોલત છે ઝાઝને પખાજરે—શા૦
હુ નથી મોટો લાખુ પતી, હુ નથી શેઠ શાહુકાર,
નરસીહ મહેતાની વીનતી હુ તો, નાગરમા છુ કગાળરે—શા૦
શેઠ તો દ્વારકાપુરીવશે, શામળશાહ જેનુ નામ,
હુડી લેજો હાથમા મોહન, કરજો પછી બીજુ કામરે—શા૦
તીરથવાસી ગામમા ફરે, પુછે નામ ને ઠામ,
ગલીએગલીએ ફરી વળ્યા, અહીં નથી શામળશાનુ નામરે—શા૦
ધુતારે ધુત વિદ્યા કરી, અમને કહેતુ હતુ બધુ ગામ,
ઠગારે કરી ઠેકડી, અમારે પુર્વ જન્મના પાપરે—શા૦
તીરથવાસી ગામમા ફરી, નીકળ્યા ઝાપાબાર,
ત્યારે રૂપ લીધુ વા'લે વણીકનુ, વા'લો શેઠ થયા તત્કાળરે—શા૦
કાને કુડળ જળહળે એના, તેજતણો નહીં પાર,
બાએ બાજુબધ બેરખા, હરીને હૈયે છે હેમના હારરે,—શા૦
હુડી લાવો મારા હાથમા, શામળશા' મારૂ નામ,

હુમેશા લખજો હુડીયુ, કે'જો વાણોતર સરખુ કામરે–શા૦
હુડી હાથો હાથ આપી, વા'લે પુરી હઈયાની હામ,
નરસીંહમહેતાના સ્વામી શામળો,વા'લે નવખડમા રાખ્યુ નામ,
મારી હુડી સ્વીકારો મહારાજરે શામળા ગીરધારી
માથે ધણી ધાર્યાં કીરતારરે શામળા ગીરધારી
મને કોઇની નથી પરવારરે શામળા ગીરધારીરે
મારે શામળીયા જેવો સરદારરે શામળા ગીરધારી
તમે શામળીયા લેજો સારરે શામળા ગીરધારી

ઓધવજીનો સંદેશો (૧ લો)—ઃરાગ ગરબીઃ—

ઓધવજી અમ માથે રસિયો રસણો, રીમાયા કેમ કહોને દિલની વાતજો,
આટીને છુટી તે વ અમે જાણીએ, મોહનજીના મનમા મોટી ઘાતજો.
લક્ષણ સૌ જાણ્યારે શોભી લાલના, ગુણવત છે પણ ગાયોના ગોવાળજો,
આહિરડો શુ સમજે રમની રીતમા, કાનુડો કાઇ કુડા ચઢાવે આળજો
જીવન સગે રમવા જોબન જાળવ્યા, બાળપણમા ખાતે કરતા ખેલજો,
મનડાની વાતોરે સૌ મનમા રહી, મેલી ગયા કાઇ દુખડા કેરી હેલજો
વચને અમને વાળ્યારે એ વિઠ્ઠલે, જાતા જાતા જુઠો દીધો કોલજો,
છોકરડા સરખેરે અમને છેતર્યાં, તજી ગયો એ તસ્કરનો શો તોલજો
મહિયરિયે જાતે નો સુખને ખીજવે, સાસરિયામા સાસુનો સતાપજો
નહાની તે નણ લરે ભાળે બોલડે, પુરણ લગ્યા પાડોસણના પાપજો
દુખડાની વેળાએ સુખડા સાભરે, અત સમે તો કોઇ ન આવે કામજો,
સગપણ તો સોનુરે પીતળ પ્રીતડી વહાલપણામા વેર કરી ગયા શ્યામજો.
દયા નવ આવીરે દિલથી ઉતર્યાં દાસીનો તો દોષ ન જાણ્યો કાયજો
પરમેશ્વર જાણીને પ્રીતે પૂજતા, હરિજીને અમે હાથે કરતા છાયજો.

ભણકારા વાગે છે ભોજન પિરસતા, જમણ કરીને જોઇએ હરિની વાટજો,
સાસુજી પૂછેરે વહુ તમે સાભળો, રસોઇ કરતા આવડો શો ઉચાટજો
અવગુણને ગુણ થારે અબળા રાકના, વાહ ઘણો પણ વનિતા સગ શુ વેરજો,
રઘુનાથના સ્વામીને કહેજો એટલુ, ધણી થઇ હવે પ્રભુ પધારો ઘેરજો.

ઓધવજીનો સદેશો (બીજો)—:રાગ ગરબી:—

ઓધવજી સદેશો કહેજો શ્યામને, મારા સમ જો મકી મનનો મેલજો,
કાનુડો કપટીરે આવડો કેમ થયો, છગી કરીને છેતરિયે નહિ છેલજો.
આટલા દિવસરે આવુ નવ જાણુતી, ઘરથી ન જાણ્યા ધૂતારા ઠગજો,
પાણીડા પીનેરે ઘર શુ પૂછિયે, બાળપણામા કીધો એ શુ સગજો
અણતેડયા જાતારે નદને આગણે, વણ કરાવ્યા કરતા ઘરના કામજો,
એવેરે મિશે જઇ મળતા કા'નને, પલકે પલકે કરતી હુ પરણામજો.
દીવડા મિશેરે દુર થકી આવતી, વનો કરીને વળની વારવારજો,
મોહનના મુખનારે લેતી મીઠડા, જશોદા મુજને કહેતા નિર્લજ નારજો
માડીથી છાનારે મેવા લાવતા, વાટકડીમા દો'તા ગૌરી ગાયજો,
દુધને દહિ ચેરે હરિને સિચતા, મે જાણ્યુ જે જીવન મોટા થાયજો
વરીડા કીધારે વ્રજના લોકને, વાલા કીધા ગોપી ગિરધરલાલજો,
ફૂલડિયે પાખડિયે હુ નહિ તૂટતી, કેમ વિસાર્યુ વિઠ્ઠલજીએ વ્હાલજો
જમાડી જમતારે જીવન પ્રાણને, પવન કરીને પોઢાડતી પર્યકજો;
એવારે સુખડા તો સુપને વહી ગયા, વેરી વિધાતાએ અવળા લખિયા અકજો
આભૂષણ ધરતારે હરિને અતિ ઘણા, મોર મુગટને કુડળ ઝગકે કાનજો,
ગજની રીતિએ મોહન માલતા, નિત્ય નિત્ય નિરખી જોતી નવલે વાનજો
વાસીદુ વાળતા ધરતી માતનુ, રખે રજ ઉડે રસિયા અગજો,
આખલડી આગળથી હરિ નવ નકતી, શા માટે હરિ તજયો અમારો સગજો

દુખડાની વાતોરે કયા જઇ દાખવુ, કહિયે છિયે પણ કહ્યુ ન માને કોયજો;
કુવાની છાયડી તે કુવામા સમે, તસ્કરની મા કોઠીમા પેશી રોયજો.
અભાગ અવગુણુરે હરિના ગુણુ ઘણા, જોઇ નવ કરિયે વડા સ વાતે વેરજો;
રઘુનાથના સ્વામીને કહેજો એટલુ, મળવા આવો મનમા રાખી મેહેરજો.

ઓધવજીનો સંદેશો (ત્રીજો)—:રાગ ગરબી:—

ઓધવજી અબળા તે સાધન શુ કરે,વાલા વિના તો નેહની પ્રગટી આગજો;
સદેશો લાવ્યારે ભુડા વીજોગનો, નથી ખમાતો દાઝયા ઉપર ડામજો.
જોગીડા થઇયે તો જગમા લાજિયે, ભોગીડા કયમ ધરિયે ભગવો ભેખજો,
વિશ્વાસે વસુ છુ વા'લમ આવશે, અગ માહિની ઉપની રગની રેખજો
જ ગમની જુગતી તો મર્વે જાણિયે,સમીપ રહે પણ શરીરનો નહી સગજો;
એકાંત વસવુરે એકજ આસને, ભેદ પડે તો પડે ભજનમા ભગજો
ફકીરી સાધ્યાનુ તો ફળ પામિયે, દમન તજીને દીલ કરિયે દરવેશજો,
દેવને દેખેરે દીલ દેદારમા, પોમારિયે શુ પ્રભુ નથી પરદેશજો
સન્યાસી થઇએ તો સુખદુખ સાભરે, વસ્ત્ર તજીન વનમા કરિયે વાસજો,
પૂરણ પ્રીત વિના તો પ્રભુજી નહી મળે, દેહ દમનમા દુખડા મારે માસજો.
જીતી તો જાણેરે જયા ત્યા જીવને, જતી ખરા જે જાણે જીવતી જાતજો;
અલએક્ષે મેલીને નહિ થાઉં ઓારજા, ભુલુ નહી કાઇ દેખીને વળી ભાતજો.
બ્રાહ્મણ તે જાણેરે, સાચા બ્રહ્મને, વિપ્ર વિવેકી વેદ તણો લે સારજો;
રૂષિપત્ની રીઝીરે હરિના રગમા, પ્રેમ કરીને પૂજ્યા નદ કુમારજો.
ખટ દર્શન વાળાને તો દુખડા ખગ, બાધ્યુ મારૂ મોહન સાથે મનજો,
જ્ઞાન ગુઢારથ તો મનમા ગમતુ નથી,સુદર વરને સોપ્યા તનમન ધનજો.
આ સારૂ જાણો તો શે નથી રાખતા,જપતપ સાધન જગતમાહિનુ કામજો;
વહોરતિયા વિના તો વસ્તુ નહી મળે, મધુકર એનો તો ન્યારોછે ઠામજો.

હરિ પાસે હતુ તે અમને અર્પિયુ, અમ પાસેથી ભરી પ્રેમની પોઠજો,
રઘુનાથના સ્વામીને કહેજો એટલુ, હેત હતુ તે આવ્યુ હૈયાનુ હોઠજો

નરસૈમહેતાકૃત —:રાગ ગરબી:—

મારૂ વદ્રાવન છે રૂડુ રે, વઇકુઠે નહિ આવુ,
નહિ આવુ નદજીના લાલરે, વઇકુઠે નહિ આવુ —ટેક૦
બેઞી રહેવુ ને ટગ્રટગરે જોવુ, નહી ખાવુ નહી પીવુ રે,
વૈમાન મોકલો તો મોકલો વેહેલુ,હુ આવીશ સૌના પેહલુરે-વૈકુઠે
બ્રહ્મના લોક તો છે અતી કુડા, વાલી વ્રજના રૂડારે-વૈકુઠે
જય વિજય બે પોળીઆ હતા,તેને તતક્ષણ મેહેલ્યા કાહાડીરે,
નરસૈયાનો સ્વામી અતરયામી,તમે સાભળોને મારગ પ્રાણીરે-વૈ૦

મુળદાસકૃત —:રાગ ગરબી:—

કેયમ કરી ભરીએ આછા નીરરે, જુમનાને આરે,
કાઠડે ઉભા ગીરધરલાલરે, ગોપીના વહાલા—ટેક
સોના રૂપાનો મારો ઘાટ ઘડુલો વાહલા,
ઉઢાણીએ રત્ન જડાવરે, ગોપીના વાહાલા
એકવાર જુમના પાણીડે ગયાતા વાહાલા,
સાથે સહીયરોની હારરે ગોપીના વાહલા
સાસુ ધુતારી મોરી નણદી કગારી વાહાલા,
નાનો દીયરીયો દેશે ગાળરે, ગોપીના વાહલા
એક એક મોતી મારૂ લાખ સવાયુ વાહાલા,
પરોવ્યુ છે તે સોના કેરે તારરે, ગોપીના વાહાલા,
વળગા જુમી તમે ન કરોને સ્વામી,
મારો તુટશે નવસર હારરે, ગોપીના વાહાલા

તાણો મા તાણો મારો હાર તુટે વાહાલા,
મોતીડા વેરાયા માણેક ચોકરે ગોપીના વાહાલા
માથે મટુકી હુ તો વન વન ફરતી વાહાલા,
દેખે મારા મહીઆરીઆના લોકરે ગોપીના વાહાલા
મુળદાસ કહે પ્રભુ મોહન મળીયા વાહાલા,
પુર્યા માગ મનડાના કોડરે, ગોપીના વાહલા

રંગનાથકૃત —:રાગ ગરબી:—

નવા નદ ગામના ગોવાળીયા, માહે નદકુવર સરદાર,
સહુ આવ્યા સાકડી પોળમારે ત્યા રોકી રાધા નાર–નવા.
ક'હાને ગોવાળાને એમ કહ્યુ, એને સહુ મળી લો સ કેત,
આહેથી જવાના પામે જુવતી, એતો ફરી ફરી દગો દેત–નવા.
ભારી હાર તોડી નાખુ નારના ફોડુ મહીડા કેરૂ માટ,
મારે ઘણા દાહાડાની દાઝ છે, આપણી ઓળગે છે એ વાટ–નવા
દાણ ચોરી કરીને વર ભર્યું છે, આજ ભલી આવી છે હાથ,
રૂઘનાથના સ્વામીને કહેવાને, સહુ ભરી લઈશુ સગાથ–નવા

રંગનાથકૃત—:રાગ ગરબી:—

મારો મારગ મેહેલોને માવજી, તમે જવાદો જદુનાથ,
માટ મહિડાનું ભરે થયુ, મારો જાન સઈયરનો સાથ–મારો.
કેમ રોકી રહ્યા છો કહાનજી, કાંઈ શુ કરવુ છે કામ,
મારો પાલવ મેહેલો પાતળા, અળગા રહો સુદર શ્યામ–મારો.
દાણ દધિનુ જાણ્યુ નથી, નવુ નહિ થાય આજ,
પરનારને નવ રોકીએ, કપરૂ છે કસનુ રાજ–મારો.
ગેડી ગોવાળે ઉચી કરી, ત્યારે જોડયા ગોપીકાએ હાથ,
રૂઘનાથના સ્વામી શામળા, મારૂ જાણે જગનાથ–મારો.

રૂગનાથકૃત —:રાગ ગરબી:—

તુને જાવ નહિ દેઉ જુવતી, દાન લીધા વિના આજ,
શાને વાત કરે વઢવા તણી, મુને વહેવારમા શી લાજ-તુને
ગોપી ત્યા હરણી વાહ વાહ પીઉ,લાવો લાવો કરે તે કોઠ,
રાજ કંસરાયનુ કેટલુ, મારો અમલ છે ચઉદ લોક-તુને
તુ અજાણી થઈ ગોપીકા, મારૂ નવ દીધુ તે દાણ,
ચાર જુગમા નંદરાયનુ, દાણુ ગોરસનુ પરમાણુ-તુને૦
એ ધણી ધણી દીઠી ગોવાલણી, ઠગ તુજ સરખી નહી કોય,
રૂઘનાથના પ્રભુને છેતરી, ઠેલી જાય છે આજ જોય-તુને૦

રૂગનાથકૃત —:રાગ ગરબી:—

અલ્યા વેગળ રહે વરણાગીયા મે જોયુ તારૂ જોર,
કંસ સારૂ નારી આવીયો, થઈ રહ્યા નંદકીશોર-અલ્યા૦
અંગમા અભિમાને બોલવુ, કહાન કીજે નહિ મોટાઇ,
ફુલ અજાણ્યા આગળ હાંકીએ,વાહલા હુ નહીં જાઉ વહાઈ-અલ્યા૦
વાત જવાદેને દાણની, પીઓ તો ગોરસ પાઉ,
તમે નવરા છો નંદલાલજી, હુ મારગ ખોટી થાઉ-અલ્યા૦
મહિ મીઠા બોલે તો મજે, વાહલા વઢવાની શી વાત,
રૂઘનાથના સ્વામી શામળા, મળીશુ મારૂમ રાત-અલ્યા૦

દયારામકૃત —:રાગ ગરબી:—

કાનુડો કામણગારોરે સાહેલી આતો
કાનુડો કામણગારો રસ ભર્યો ને રૂપાળો,
અંશો આખલડીનો ચાળોરે સાહેલી આતો
દંન ગાતો મદ, માતો, વાંસળીમા ગીત ગાતો,

જાણુસુ કરે વાતારે   સાહેલી આતો
જળ જમુના ગઇતી પાણી, પ્રેમ પીડા ભરી આણી,
ઘેલી થઈ હુ આવી છાનીરે સાહેલી આતો
તે કહ્યુ તે મે ન માન્યુ,આજ મારી જાતેજ આણ્યુ,
આવડુ મે નો'તુ જાણ્યુરે સાહેલી આતો
બેહની તારે પાયે લાગુ,વાહલા વીના ઘેલુ લા'ગ્યુ,
દયાનો પ્રિતમ માગેરે   સાહેલી આતો

નરસૈમહેતાકૃત-પ્રભાત—:રાગ ગરબી:—

જાગોરે જસોદાના જીવણ, વહાણલા વાયા,
તમારે ઓશીકે મારા ચીર ચપાયા—જાગોરે
પાશુરે મરડો તો વા'લા, ચીર લેઉગે તાણી,
સરખી સમાણી સઇયરો માથે, જાવુ છે પાણી—જાગોરે
પબીડા બોલેરે વહાલા, રજની રહી થોડી,
સેજલડોથી ઉઠો વહાલા, અળશડા મોડી—જાગોરે
સાદડી પાડુ તો વાહલા, લોકડીઆ જાગે,
અગુઠો મરડુ તો પગના ઘુઘરા ગાજે—જાગોરે
સાસુડી જાગેરે, વેરણ નણદી જાગે
ઓ પેલી પાડોસણને વેર વલોણુ વાગે—જાગોરે
જેને જેવો ભાવ હોય તેને, તેવુ થાયરે
નરસઇઆના સ્વામી વીના રખે વહાણલુ વાએ—જાગોરે

દયાગમકૃત સ્તુતી —:રાગ ભજન ગરબી:—

શ્રી વલ્લભ વિઠલ શ્રીજી સ્વામી શામળીયા વા'લા,
સઘળુ સમજો છો અતરજામી   નદલાલરે

ભય તો લાગે છે મુજને ભારિ, શામળીઆ વા'લા,
અંતકાળે શી વલે થશે મારી નંદલાલરે
શેવા સ્મરણ ના ભાવે કીધુ શામળીઆ વા'લા,
રંકનાથુને દુખ દીધુ નંદલાલરે,
વેદધર્મને વીસર્યા, શામળીઆ વા'લા,
અવગુણ ભર્યા છે મુજમા સારા નંદલાલરે
મંદ જાણુ છે ભક્ત સાચો શામળીઆ વા'લા,
પાખંડી પાપી નથી કાચો નંદલાલરે
બાહ્ય મહાની લાજ ધરજો શામળીઆ વા'લા,
પીડા ન પામુ એવુ કરજોરે નંદલાલરે
સન્મુખ લોચનમા આવી રહેજો શામળીઆ વા'લા
દેષ ન જોશો દરશન દેજો નંદલાલરે.
શ્રી મુખ બોલ્યા તે સાચુ કરજો, શામળીઆ વા'લા,
દુખ દયાના સર્વે હરજો નંદલાલરે

દયારામકૃત સ્તુતી —.રાગ ભજન ગરબી:—

સર્વ તજીને ભજીયે શ્રી ગોવિંદને,
જે નારાયણ નોધારાના આધારજો,
ભાગે સંકટ કુડારે સંસારના,
જેના નામે ઉતરીયે ભવપારજો—સવ
નૃપર માને વચને ધ્રુવજી વન ગયા,
નારદજીએ દીધો છે ઉપદેશ જો,
જ્ઞાન ભક્તિ વૈરાગ્ય તે મનમા આણીયા
પ્રભુ ભજ્યા કાંઈ ત્યા જઈ બાળે વેશજો—સર્વ

દૈત્ય પુત્ર પ્રલ્હાદજી આગે થયા,
લાગ્યો છે કાંઈ પિતા પુત્રનો વાદજો,
સ્તંભ થકી પ્રગટયારે નરસિંહ રૂપ ધરી
શ્રી મહાપ્રભુજીએ કીધો તેને સાહાયજો—સર્વ
લાખાગ્રહમા પાંડવને આવી મળયા,
ભક્તજનોને દીધી છે, ઘણી ધીરજો,
સ્મરણ પહેલા આવ્યા છોરે તમે સદા
ભકતજન ઉગાર્યાં પાચે વીરજો—સવ
સુદામાનુ દરિદરપણુ તો જાણીયુ,
મુષ્ઠિક તાદુલ આરોગ્યા મહારાજજો,
દાસ દયાના પ્રભુજીએ કરૂણા કરી,
ભક્ત જનના કીધા કોટીક કાજજો—સવ

અધ્વર્યુ કૃત પદરતીથી–લો. મા. તીલકનો–ઃગરબોઃ–

પડવે, શુ શુરવિર સિંહ સિધાવ્યારે,
ઓ કેશરી હિંદ કુમાર શુ તલસાવ્યારે
બીજે, બળાપો થાય થયા શુ વિયોગીરે,
અદ્રશ્ય થયા શુ આપ ભારતના ભોગીરે
ત્રીજે, તિલક વીર હિંદનો હીરોરે,
ગુમાવ્યો નર ને નાર મળે કયા વીરોરે
ચોથે, તે ચતુરાઈ તરીતી ઝાઝીરે
જગાવીઓ ભારત દેશ રહયો આખો ગાજીરે,
પાચમે, પ્રાક્રમ તમારૂ સાલેરે
હિણભાગી કીધો દેશ કો'ને હવાલેરે,

છઠ્ઠે, છેતરી છેહ અમને દીધોરે
સ્વરાજ્યની આપી આશ પ્યાલો પીધોરે,
સાતમનુ, તે સત્ય શસ્ત્ર કીધુરે
દીગ વિજય કરવા કાજ બીડુ લીધુરે,
આઠમે, તો આશ મોટી રાખીરે
ચાહોમ કરી સરવસ્વ પ્રેમ રસ ચાખીરે,
નોમે, રત્ન નર નમેરા કીધારે
દુખ વેહ્યા દેશને કાજ ગયા કયા સીધારે
દશમે, દાવાગ્નિ ઉગ્ર સળગ્યોરે,
વાદળ રૂપી એ યમ ... વેગળ્યેરે
એકાદશી, જે વ્રત છે પૂળ હાર્યેરે,
વ્રત કરવા કિયે દેશ ગયા ગુણશાળીરે
બારમે, બેડી ધરી દેશ માટેરે,
ખટ વર્ષ રહ્યા શુ કેદ સત્યને સાટેરે
તેરમે, ત્રણ વાર જેલ મહેલ શોભાવીરે,
તજાવવા તનના ટેક ગયા ના હારીરે
ચાદશે, ચિંતવન તમારૂ કરીયેરે,
દીન રજનીને ક્ષણ ક્ષણ, ધ્યાન તો ધરીયેરે
પુનમે, તુજ પ્રેમ રહૃદયમા રાચેરે,
વીર સમસ્ત પાકો દેશ મણી, એ યાચેરે

પ્રીતમકૃત—:રણછોડજીની ગરબી:—

ધન્ય ડાકોર રૂડુ ગામ, વસે મારો વહાલોરે,
શામળીઓજી ચતુર સુજાણ, તેને જોવા ચાલોરે

બહુ ખોડાણાની પ્રીત, પ્રભુજી પધારયારે,
અહીંઆ આવી ઉત્તમ કીધા કે, અધમ ઓધારયારે
ઘણા પાપી તે પાવન થાય, દરશન કરતારે,
દુખ જન્મ મરણના જાય, સામા ડગ ભરતારે
એવો આનદ રૂપી અખડ, અતરજામીરે,
વહાલો પ્રેમ તણે વશ થાય, પ્રીતમનો સ્વામીરે,
એતો ભક્ત તણે વશ થાય, પ્રીતમનો સ્વામીરે,

શ્રી રણછોડજીની પદર તીથીઓ—રાગ ગરબી:—

સખી પડવે પુરણ બ્રહ્મ, [illegible] તણેરે,
રૂડો રણછોડજીનો ધર્મ વેદ વખાણેરે,
સખી બીજે, [illegible]જી બોલ બોલ્યા એવારે,
રાખશો તો રહેશે તોલ, ઉપજે એવારે
સખી ત્રીજે, તે તુલશીના વન પ્રભુજીને પ્યારારે,
હાથમા વાવે હરિના જન શોભે સારારે
સખી ચોથે, ગાલ્યા જાય વસમી વાટેરે,
રૂદીયામા [illegible], મળવા માટેરે
સખી પાચમે પળીયા પથ, તડકા તનમારે,
સેવા કરે હરિના જન, મોહ્યા મનમારે
સખી છઠ્ઠ, છાપા અગ, ઘણિના ધરીયારે,
રાખે રૂદિયા સાથે રગ, હવે મન હરીયારે
સખી સાતમે, સુદર શ્યામ, મોહન મળીયારે,
હુ તો આવીશ તમારે ગામ, ફેરા ફળીયારે
સખી આઠમે, જોડી વહેલ, બળવત બેઠારે

પુરવ દેશમા કરી મહેર પથમા પેઠારે,
સખી નોમે, નમવા જાય, આણી રાખેરે,
સેવક સુતા સાગીમાય, હરી રથ હાકેરે
સખી દશમે, આવ્યા ડાકોર, હરજી રસીયારે,
તે ઠેકાણે ઠાકોર, વ્હાલો મારો વસીયારે,
સખી એકાદશી, ના દન, ગુગળી ઘેરયારે,
મધરાતે આવ્યા મહારાજ, હેરણ હેરયારે
સખી બારસે, બાધ્યા છે બધ સેવકથી છાનારે,
સોનુ તો સવા વાલ પુજીમા પામ્યારે,
સખી તેરસે, ગુગળી ઘેર, પાછા ફરિઆરે.
મધરાતે આવ્યા મહારાજ, કારજ સરીયારે
સખી ચઉદશે, ચરણામૃત પ્રેમે પીવારે,
હરી કૃષ્ણ નદલાલ સદેશા ન કીધારે
સખી પુનમે, પુજા થાય શોભા સારીરે,
દરશન કરવાને જાય, નરને નારીરે
સખી પદર તથો સાતવાર, જે કોઈ ગાશેરે,
તેને મળશે દ્વારકાનો નાથ વૈકુઠ જાશેરે

મીરાંબાઈ —:રાગ ગરબી:—

વાટ જુવે છે મીરા રાકડી, ઉભી ઉભી—વાટ૦
મુનીવર સ્વામી મારે મદીર પધારોરે,
વા'લા સેવા કરીશ દીન રાતડી, ઉભી ઉભી—વાટ૦
પુલના તે હાર ને પુલના તે ગજરારે,
પુલના તોરારે પુલ પાખડી, ઉભી ઉભી—વાટ૦

સુંદર પક્વાન મીઠાઇ ચોને મેવારે,
ઘેબર જલેબી તલ સાકળા, ઉભી ઉભી—વાટ૦
લવીંગ સોપારીને પાનના બિડલારે,
એલચી દોડાને તજ પાખડી, ઉભી ઉભી—વાટ૦
સાવ સોનાના સોગઠા ઢાળ્યારે,
રમવા આવો તો જાય રાતડી, ઉભી ઉભી—વાટ૦
મીરાબાઇ કહે પ્રભુ ગીરધરના ગુણુ,
જોતા ઠરે છે મારી આખડી ઉભી ઉભી—વાટ૦

—:રાગ ગરબીઃ— (શંકર વર.)

આજ મારે ઘેર સોહેળોરે, શંકર આવ્યા બાર,
ઉમયાએ તપ માડીયો, વરૂ શિવશંકર ભરથાર,
શંકર વર સજ કરો —(ટેક)
ઉમયા ઉભા તપ કરેરે, જોવા આવ્યા ઇશ,
મહા વનમા તપ માડીયા, તેને વહી ગયા જુગરે પચીસ—શ૦
મે તમને વર આપીયોરે, ઉમયા જાઓની ઘેર,
મેનાને મદીર વસો, મારે કરવી છે કઇએક પેર—શ૦
ઉમયા ઉઠીને આવીયારે, માને લાગ્યા પાય,
મેના મા મે વર વર્યો, જેને ચૌદ ભુવન મુખમાહ્ય—શ૦
મેના મુખથી બોલીયારે, સાભળ ગવરી વાત,
ભીખારીને શું વરા, એની કોઇ નથી જાણતુ જાત—શ૦
ઘરડો જોઈ લાજા નહીરે, બોલા મુખથી વાણુ,
બીજો વર હુ નહી વરૂ, શિવશંકર પાખે જાણુ—શ૦
વૃધ્ધ વૃષભે ચડી આવીયોરે, જોગી સરખુ રૂપ,
એ વરને તુ શુ વરા, બીજા છેરે ભુતળમા ભુપ—શ૦

વાઘાબર શિવ હોડણેરે, મસ્તકે બ્રહ્મ કપાળ,
નાગ હાર હારાવળી શિવ, કઠે સોઇયે રૂઢમાળ—શ૦
જટાજુટ ભસ્મે ભરયોરે, અગે વીટયા નાગ,
મેના મનમા લાજીયા, એને નથીરે દીધાનો લાગ—શ૦
મેના મુરછાગત હુવારે, પડીયા ધરણી હેઠ,
ઉમયાએ મન વિમાશીયુ, મારે કરવી તે કઇ એક પેર—શ૦
ઉમયા કહે સુણો નાથજીરે, મેના થઈ છે મૃઢ,
તુજને કો જાણે નહી, તારુ આદ અતર તે ગુઢ—શ૦
ઉમયા કહે સુણો નાથજીરે કરોની રૂપ પ્રકાશ,
પુરમા જોવા સહુ મળ્યા, તારી થાયરે જગતમા હાસ—શ૦
વચને રૂપ પ્રકાસીયુરે, સુરજ કોટી પ્રકાશ,
સોળ કળા શશી જગમગે, ગગ મસ્તકે લીધો વાસ—શ૦
શકર નામે સાભળ્યો રે, વસે તે વાસ કૈલાસ,
કાને કુડલ ઝળહળે, ઉર કૌસ્તુભ મણિનો હાર—શ૦
મે તુને જાણ્યો સદારે, ઓળખીયો એણીવાર,
વચને વિશ્વભર થયા, જોઈ હસવાને લાગી નાર ગ૦
શકર સજ થઈ આવીયારે, ઉભા તોરણબાર,
મેના મનમા હરખીયા, હવે છે રે દીધાનો લાગ—શ૦
પાખી લીધા પદમનીરે, પીડી નાખી ચાર,
નાક માહી વર નરખીયારે, જીરે બેસણ સુનાના પાટ—શ૦
કન્યાએ કાકણ પેહેરીયારે, પડી પાનેતરે ગાઠ,
અતર પટ આડે ધરયા જીરે, હોઈરે તબોળે છાટ—શ૦
ઉમયા શકર પરણીયારે, પોતા મનમા કોડ,
કૃષ્ણબાઈ ચરણે નમે, મળી સરખેને સરખી જોડ—શ૦

'નાગર સ્ત્રીઓમા ગવાતા ગીત" માથી

નરસૈ મ્હેતા કૃત—ઃદાણલીલાની ગરબીઃ—

હાર દાણ માગેરે દાણ માગે, હારે તારી નીકડીના બોલ માખુ વાગેરે
હારે કાન કીયા મુલકના સુબો, હારે કાન મારગ વચ્ચે ઉભોરે
હારે કાન કિયા મુનકનો રશીયો હારે મારા મારગ વચ્ચે વશિયોરે
હારે કાન કિયા મુલકનો દાણી, હાર માગી નવરંગ ચુંદડી તાણીરે
હારે કાન કિયા મુલકનો મેહેતો, હારે માન મારા મારગ વચમા રહેતોર
હારે કાન જળ જમુનાને આરે, હાર એમા કોણ જીતે ને કોણ હારેરે
હારે કાન એમા નથી સાકર નથી મવા, હારે ખાટી છાસમા શુ આવ્યો લેવારે
હારે મહેતા નરસહના સ્વામીને વારી, હાર ગા, ગોવાળીયામા ચારીરે

પ્રીતમ કૃત—ઃરાગ ગરબીઃ—

ગરજીરે તમને દીઠા તે ગીરધારી, મતલબીયા છો મોહન મોરારી—ગરજી
મનેરે માયા લાગી છે તમારી, મારે મન ઝાઝી છે મોરારી,
નાનારે મો ર્સા માટે વિશારી ગરજી
પહેલીરે મને ખબર આવી પડતી, એની સાથે પ્રીત નહીરે કરતી,
વા'લા તો મને મેલી ગયા રડતી ગરજી
મેતોરે જાણ્યુ ઉજળુ તે દુધ હશે, તેનેરે માને નાહ્યા મો છાશે,
રહાતી હુ તો તારે વિશ્વાસે . ગરજી
જસોદાના કાન તમેરે કાળા, કર્યારે સહુ આખ્યો તણા ચાળા
તે પર હુ તો મોહી છુ નદલાલ ગરજી
હવેરે હરજી રણ થયુ ગીરધારી, ક્ષમા કરો ચુક થઇ છે મારી,
થઇને રહી છુ દાસી હુ તમારી ગરજી
પ્રીતમના સ્વામી મને મળીયા, દુ ખરે મારા જનમ તણા ટળીયા,
ગોપીરે સહુ આનદથી મળીયા . ગરજી.

—:ગરબી:—

માથે મટુકીને મહીડાની ગોળી, મહીરે વેચે ચદ્રાવળીરે,
વેચતી સાચતી નગરમા પેઠી, કાનુડો છેલડો સાહી રહ્યોરે–માથે
મેલો મેલો કા'નજી જવા દો જાદવજી, અમઘેર નસરો રીસાળવોરે,
તમારા સસગને બીજ વહુઆરૂ અણીઆનુ, તમથી ઘુઘટ તાણે અદકોરે–
વેચતી નાચતી નગરમા પેઠી, કાનુડો છેડનો સાહી રહયોરે,
મેયો મેનો કાનજી જવાદો જાદવજી, અમરેગ સાસુ ગીમાળવરે,
તમારી સાસુને બીજી વહુઆર, આણી આનુ તુમથી પાયે પડે અડકારે–
વેચચી નાચતી નગરમા પેઠી, કાનુડો છેડલો સાહી રહયોરે,
મેલો મેનો કાનજી જવાદો જાદવજી, અમઘેર જેઠ રીસાળવારે
વેચતી માચતી નગરમા પેઠી, કાનુડો છેડલો સાહી રહયોરે,
મેનો મેનો કાનજી જવદો જાદવજી, અમઘેર દીયર રીસાળવારે,
તમારા દીયરનેરે બીજી ભેજાન આણી આનુ,તમથી હોરી ખેને અડકેગીરે–
વેચતી ગાચતી નગ મારે પેઠી, કાનુડો છેડલો સાહી રહયોરે,
મેલો મેના કાનજી જવાદો જાવદજી, અમઘેર નણદી રીસાળવારે,
તમારી નણદીને બીજી ભોજાઇ આણી આનુ,તમથી માથા ગુવે અદકેરીરે–
કડવ નયને ન પીઓ એમ બોલે, મેલો મેનો મારો પાલવ નીર્લજરે,
દુજન દેખે તમ નહી લાજો જાતી તડુકે મહગીરે–માથે
તોયે ન સમજે કોગાઝો છબીલા, પાલવ ઝાલી ઉભો રહયોર,
ચીન ફાડી ચદ્રાવતી નાઠી કાનુગે હાથ નવી રહયોરે–માથે

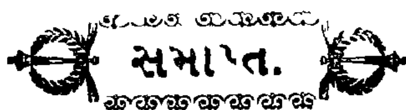
—.રાગ ગરબી:—

પાતળીયા પાલવ મેનારે પાયે પડુ છુ, છબીલા છેડો મલોરે, પાયે પડુ છુ,
વા'લાજી મારા વદ્રાવનની વાટે જાતા, શીદ મને નડોછોરે, પાયે પડુ છુ

વા'લાજી મારા છલમાશે માર બેડુ, કોઇ જોઇને કહેશે ભુડુ રે, પાયે પડુ છુ
વા'લાજી મારા કામ ઘણુ છે ઘેર મારે, શુ રોકો જમુનાને આરેરે પાયે પડુ છુ
વા'લાજી મારા લોક જાણે એવુ લાડ, અમે સાસુ ની વહુવારુ રે, પાયે પડુ છુ
વા'લાજી મારા કથને કપગે જાણ્યા, કાંઇ સજા પગમાણોરે, પાયે પડુ છુ
વા'લાજી મારા સ્વામી ગીદાસના સોહાગી મને માયા તારી લાગીરે, પાયે પડુછુ

—:કંકોત્રી:—

કંકુ છાંટી કંકોતરી મોકલે, કોડ કાવે સુભદ્રા બેન–વીરા વહેલા આવજો
દેવ દુદાળાને લાવજો, એ છે પાર્વતીના પુત્ર–વીરા વહેલા આવજો
શ્રીકૃષ્ણ બળદેવ બે બાંધવા, પવીત્ર પીતા વાસુદેવ–વીરા વહેલા આવજો
પાચ પાડવ દાસ તે તમતણા, હમ્નીરા જપે તમારૂ નામ—વીરા૦
જગતજનેતા દેવકી ને રોહીણી, અજાણીની તમારા માત—વીરા૦
ભત્રીજા ભલા મન ભાવના, તમ આવે થાશે સુખ ચેત—વીરા૦
રાણી રૂખમણીગે સતી સતભામાનયે જાંબુવતી–વીરા વહેલા આવજો
બીડભંજન તમારી ભાભીઓ, સોળ સહસ્ત્ર એકસાને આઠ—વીરા૦
કઇ જોડ દીયરીઆને કોડ ઘણી, તમે ભક્તા ણુ ભગવાન—વીરા૦
સાથે જાદવ સઘળાને લાવજો, બીજી જિનમ વરણુ અનેક—વીરા૦
વેદ વાચતા વીપ્રને લાવજો, બીજા સવ કુટુંબ પરીવાર—વીરા૦
થોડુ લખ્યુ વધુ કરી વાચજો, પ્રભુ નાધારાના આધાર—વીરા૦
પ્રતીહાઇયે વે'લા પધારજો, શેષનાગ ન પામે પાર–વીરા વહેલા આવજો

☞ એકે અવાજે વખણાએલી ☜

ફોનોગ્રાફ ગાયન સંગ્રહ

ની આવૃત્તી ત્રીજી

ભાગ ૧ થી ૮ સાથે તયાર થાય છે.

બાહોળો સુધારા વધારા સાથે ટુંક સમયમા બહાર પડશે જેમા ગાયનમા આજ સુધી ચાલેલા પુષ્કળ ગાયનો ઉપરાંત આઠ ફોટોગ્રાફીક ચીત્રો તેમજ ઉડીને આંખે વળગે તેવા સુંદર કવર (પુઠા) સાથે લગભગ ૧૫૦ પાનાના દળદાર પુસ્તકના આકારમા થોડા વખતમા બહાર પડશે

(સીત ના માન્ક માર્ગી સુમા તા મગીના નારાઓ ન આગ ગા નાર્ક ચીત થી ગુક નાના નામા આવશે)

માટે તમારૂ નામ તાકીદે નોધાવી દો

વહેલો તે પહેલો કીંમત ૧ રૂપીયો

અગાઉથી ગ્રાહક થઈ પૈસા મોકલનારને પોસ્ટેજ માફ

પાછળથી ચાર આના વધુ

નામ નોંધાવા માટે તેમજ બીજા પુસ્તકો મંગાવવાનુ ઠેકાણુ—

શા ચુનીલાલ મગનલાલ બુકસેલર

ઠે૦ ગણીતબાવ સુરત.

મુદ્રક આ ટાઇટલ પેજ શ્રી "અનાવિલ બન્ધુ" પ્રી પ્રેસમા ગોવિંદજી ડાહ્યાભાઈ નાયકે ગોપીપુરા નાગર બાજુ ગલી પાસે—સુરત

મળવાનું ઠેકાણું–શા૦ ચુનીલાલ મગનલાલ
બુકસેલર રાણીતળાવ–સુરત